

1 ใต้เงาหิมาลัย

เมื่อดวงตะวันลับขอบฟ้าแห่งเทือกเขาหิมาลัย ความสว่างบนดินแดนศักดิ์สิทธิ์จึงถูกกลืนหายไป ในราตรีกาล เสียงนกแฉิ่งและฝูงพญาอินทรีย้เจ้าถิ่นคู่อังดังกึกก้องมาแต่ไกล ในขณะที่ไปไม่ถึงสี่เหล็องอวามถูกลมแรงจากทิศตะวันออกพัดพาจนกระจัดกระจายไปทั่วอาณาบริเวณ อุณหภูมิที่ร้อนจัดจ้านเมื่อราวๆ สักสามสิบนาที่ที่ผ่านมา กลับกลายเป็นติดลบหนาวเหน็บจนจับจิตจับใจ

ใต้ฟ้ากว้างและเรือนไม้หลังงามตรงเชิงเขาฝั่งนอก บุรุษหนึ่งกอดอกเดียวดาย ทอดอารมณ์อ่อนไหวไปยังแดนดินใดมิอาจรู้ แต่ดวงตามคมคายคู่นั้นเหม่อลอยไร้ความรื่นรมย์อย่างสิ้นเชิง...

คืนแล้วคืนเล่า ที่สัญญาณของความเจ็บปวดซึ่งซุกซ่อนอยู่ในหัวใจของเขาได้เริ่มต้นทำงานอย่างซื่อสัตย์ หวังแห่งความโคกคัลย์ ทุกข์ทรมานที่ไม่รู้จุดจบ เสมือนเป็นเพื่อนสนิทที่แสนคุ้นเคย

‘ฝันร้ายที่กัดกลืนความสุขและพรากรอยยิ้มไปจากเรา... ไม่มีวิธีไหนกำจัดมันได้เลยจริงๆ น้าโมโหชะมัด!’

ดวงตากลมโตค่อยๆ ปิดลง และพยายามจะหลับให้ได้ ‘หลับให้สนิทเถอะขอรับรองละ’ แต่ก่อนที่ภวังค์นั้นจะลอยล่องหลุดไปไกลลิบ น้ำเสียงผู้หนึ่งจากภายนอกเรือนกลับปลุกเขาให้สะดุ้งตื่นขึ้นอีกจนได้ มันเป็นการตะโกนชนิดรื้อรอนเหมือนคนขาดสติก็ไม่ปาน

“คุณหมอครับ... คุณหมอ! ช่วยด้วยครับ มีคนกำลังจะตาย!” เสียงล่ำลือลั่นนั้น เป็นของชายวัยกลางคน ซึ่งขณะนี้ได้ถือวิสาสะจับจองเตียงนอนบ้านไม้ของเขาไว้มันแล้ว

ชายหนุ่มละสายตาจากช่องมองภาพตรงประตู... ตาแมวขนาดจิ๋วซึ่งเขา
จงใจเจาะไว้สำหรับการสอดส่องผู้มาเยือนยามค่ำคืนทุกประเภท ทั้งนี้ ก็เพื่อคุ้ม
ครองหัวกบาลของตนเองนั่นเอง

และไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอันใดก็ตาม เขาพอใจที่จะเอื้อมมือไปเปิดประตู
บานใหญ่ตรงหน้าอย่างง่ายดาย เพื่อต้อนรับใครบางคนที่เขามั่นใจว่า เป็นการ
พบกันครั้งแรกอย่างแน่นอน

“คุณหมอครับ! ช่วยทีเถอะครับ มีเด็กกัญชง”

เวรกรรม!!!!

ยังมีทันตาคำของอาคันตุกะแปลกหน้าผู้นั้น ชายหนุ่มเดินหันหลังกลับ
เข้าไปยังห้องหนึ่ง คำว่ากระเปาะสายใบใหญ่ และก้าวไปหยิบปืนสั้นขนาดพกพา
ได้หมอนแนบไว้ข้างสะเอวด้านซ้าย ก่อนจะเดินกึ่งวิ่งเหยียบขั้นบันไดลงไปแบบ
รวดเร็วทันใจ ...จนเกือบจะประชิดกับตัวชายผู้นั้นอยู่แล้ว

“หมู่บ้านของผมอยู่ไกลไปอีกประมาณหลายชวงเขา ผมทั้งเดินทั้งวิ่งมา
อย่างไม่คิดชีวิต”

ชายวัยกลางคนผู้นั้นสาธยายไปเรื่อย ในขณะที่สองเท้ากวัดว้างตามบุคคล
ที่เขาเรียกว่า ‘หมอ’ ทุกคำแบบกระชั้นชิด ก่อนจะกระโจนขึ้นรถจักรยานี่สีดำครึมเขียว
คันสี่เครื่องของชายหนุ่มซึ่งกำลังติดเครื่องรอ.. โดยไม่ต้องสันนิษฐานเลยว่า รถ
คันนี้ผ่านการใช้งานมาจนบอบช้ำเท่าใด

“บ้านบายมันตรงริมทะเลสาบด้านในไซ้ไหม?” เขาเร่งเครื่องตะบึงรถออก
จากที่จอด พลังสอบถามถึงจุดมุ่งหมายที่จะไป

“ครับคุณหมอ ป่านนี้ไม่รู้ว่าคุณคนนั้นจะตายรึยัง!” ปากของคนตอบสั้น
ระริก ใบหน้าเหยย่นนั้นก็เปิกข่มไปด้วยเหงื่อ

“ผู้ชายหรือผู้หญิง?” ชายหนุ่มเอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

“ผู้หญิงครับ เป็นลูกสาวของหัวหน้าหมู่บ้านคนก่อน ออกไปหาของป่าใกล้
เขตของทหารหน่วยพิตรงฝั่งนั้น โชคดีที่คนตัดฟันไปพบเข้าก็เลยรีบพามาส่งที่
ศูนย์หมู่บ้านเมื่อตอนเย็น” ชายวัยกลางคนจากหมู่บ้านบายมันพูดด้วยความเร็ว
ระคนกับเสียงหายใจถี่

แต่ทว่า คำตอบขาดๆหายๆเยี่ยงนั้น กลับเสริมร่ำให้เท้าของเขาเหยียบคัน
เร่งรถแรงขึ้นกว่าเดิมเป็นสิบเท่า สองชีวิตกับเศษเหล็กคันใหญ่ฝ่าท้องทุ่งอันรกชัฏ

และความมืดที่ไร้แม้แต่แสงของแมลงตัวเล็กๆ ที่เคยบินว่อนอยู่ทั่วแถบนี้

“รอฉันด้วยเถอะนะ...เด็กน้อยที่น่าสงสาร” ใจของเขาสะท้อนไหวด้วยความสังเวช

จนกระทั่งเมื่อฟ้าสว่างในเช้าของวันที่สาม

หลังจากเหตุการณ์วุ่นวายของคนในหมู่บ้านได้ผ่านพ้นไปแล้ว เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นอีกครั้ง ท่ามกลางผู้คนนับสิบที่มาคอยเฝ้าดูอาการอยู่ไม่ห่าง เสียงให้ร้องปรบมือดีใจเริ่มบรรเลงขึ้น เมื่อได้ยินสัญญาณชีวิตจากเสียงอื้ออึ้งของคนป่วยร้องเรียกชื่อพ่อ

“พ่อจ๋า!” เด็กน้อยเปรยเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนแอ ผู้เป็นพ่อเฝ้าเข้ากอดบุตรสาว ทั้งยังเกี่ยวกุ่มมือเล็กไว้แน่น

“ลูกรักของพ่อ เจ้าฟื้นแล้ว ขอขอบคุณสวรรค์ ขอขอบคุณเทพบุตรผู้นั้น” ชายสูงวัยคว่ำมือบุตรสาวสุดที่รักมาแนบไว้ระหว่างอก พลางปากก็ชมบุขมิบท่องคาถาบางอย่างแผ่วเบา

ภายใต้หลังคาของศูนย์พยาบาลหมู่บ้านบายมัน ดวงตาทุกคู่ฉายความสุขเต็มเปี่ยม ทุกคนพากันหลับตาพริ้ม ยกมือทั้งสองกุ่มเกาะไว้ที่หัวใจเฉกเช่นเดียวกัน ก่อนจะสวดมนต์เป็นท่วงทำนองตามผู้นำแห่งตน

ในความเงิบเขียบของเทือกเขาสูง และทะเลสาบสีเลือดที่มีอุณหภูมิติดลบเกือบตลอดทั้งปี ยอดเขาซึ่งได้ชื่อว่าสูงที่สุดยังคงตระหง่านและฉายชัดมาแต่ไกล ความร้อนระอุของเหตุการณ์ส่งความก้องใจซึ่งซุกซ่อนอยู่ภายใต้เงาหิมาล้างได้เริ่มต้นขึ้นและไม่มีที่ท่าว่าจะจบลงง่ายๆ

แม้วันเวลาจะพาพัดฤดูกาลมาแล้วหลายบรรจบ แต่ความเลวร้ายในชีวิตที่ทุเรศทุรังก็ยังคงยึดเยื้อยาวนานนับสิบปี เมื่ออุดมการณ์ของบางกลุ่มชนยังคงโอดแค้นและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

พัฒนาการของอาวุธและกลวิธีทำลายล้างประกาศชัดในการรบแต่ละครั้ง ความโหดร้ายของมนุษย์เพิ่มขึ้นอย่างน่าสมเพชเวทนา ต้องการแต่เพียงชนะ โดยมีได้คำนึงถึงความจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงความทุกข์ทนอย่างฉกาจฉกรรจ์

ของเหยื่อซึ่งได้ชื่อว่า **“ประชาชน”**

หน่วยปฏิบัติการรบบพิเศษกลางเทือกเขาหิมาลัย ได้ตั้งฐานที่มั่นตรงบริเวณเชิงเขาชายแดนแคว้นซางการ่ามานานเทียบเท่ากับการเริ่มรุกรานและก่อการร้ายของกองโจรแบ่งแยกดินแดนของประเทศภูฏานกับกบฏทางตอนเหนือ รถจีปคันสีแดงครึ่ง ตะบึงฝ่าแ่งน้ำเล็กๆที่เรียงรายเป็นระยะ ขับผ่านม่านหมอกที่เจือจางกับแสงอาทิตย์ซึ่งส่องลงมาในยามสาย เศษเหล็กคันเบ้อเริ่มวิ่งฉิวเข้าสู่ฐานปฏิบัติการรบบทมิฬด้วยความเร็วสูง และเบรคอย่างกะทันหันแบบสายฟ้าแลบ

มันทำให้ทหารรักษาการณ์บางส่วนหันมามองด้วยความตื่นตื่น และอีกบางส่วนที่ถูกรุกเข้ามาหาผู้ขับรถไม่ปราณีถนนผู้นั้น

พันเอกสิงโต อานันท์ตรัย หนุ่มไทยจากองค์การสหประชาชาติ เคี้ยวข้าวเพื่อการบรรเทาภัยจากสงครามทั่วโลก

“หมอมมาได้จังหวะ ตอนนี้ผู้ตรวจการกองทัพกำลังเล่นงานผู้พันอัลเบิร์ต อยู่ล่ะ”

“โทษฐานอะไร?” เขาก้าวต่ำลงจากรถและรีบเดินนำหน้าทหารสี่ห้านายที่สาวเท้าไล่หลังมาติดๆ

“เสียบัญชุกโซเมียจนหมดเกลี้ยงโกดัง ทหารหลายนายถูกจัดการตรงฝายกั้นน้ำบ้านปายอ” ทหารคนหนึ่งบอกเล่าด้วยท่าทีกระฉับกระเฉง เหมือนเป็นเรื่องน้ำยินดีเสียอย่างนั้น

“ไอ้พวกนั้นมันบ้าเลือด! ชอบแหกกฎเป็นว่าเล่น” อีกคนยังไม่วายแสดงความคิดเห็นลำทับ

“หมอหายไปไหนมาตั้งสามวัน พวกเราอดเป็นห่วงไม่ได้ พอเห็นนกแร้งเหาะเข้ามาคอยโฉบใจหอนอย..คิดว่าจะหนีกลับฝรั่งเศสไปซะแล้ว” นกแร้งก็คือฉายาของรถประจำตำแหน่งของหมอหนุ่มที่ดูเก๋าก็กแต่แข็งแรงเหลือเชื่อ

ส่วนบุรุษหนุ่มผู้มีดวงหน้าคมคายนามว่า **‘สิงโต’** หรือ **‘หมอฉอน’** ตามที่ถูกเรียกขานนั้น ก็คือคนบ้าบิ่นซึ่งทหารในค่ายต่างเคารพเชื่อฟังและยินดีเป็นเพื่อนตายเสียยิ่งกว่าผู้บัญชาการบ้าอำนาจของตนเองเสียอีก

ต่อเมื่อถึงฐานบัญชาการสูงสุดของค่ายรบบทมิฬ ชายหนุ่มจึงหยุดเดินและ

หันมาเสวนากับทหารเหล่านั้นซึ่งหยอกล้อ

“ผมจะเข้าไปข้างใน พวกคุณอยากเข้าไปด้วยกัน หรือว่าจะกลับไปทำหน้าที่ยี่ต่อดีล่ะ?” เขาแน่ใจมากที่คิดว่าประโยคสุดท้ายที่พูดออกไป ไม่มีสักคำที่จะแสดงว่า ‘โล’ แต่มันทำให้พลทหารพวกนั้นปฏิเสธพร้อมกันในทันที ก่อนจะพากันวิ่งเตลิดเปิดเปิงไปคนละทิศละทาง

บุรุษวัยกลางคนรูปร่างบึกบึนดูทะมัดทะแมงเยี่ยงทหารกล้า ยืนฝั่งผายอย่างสง่างาม ท่วงทีเข้าทำน่าเกรงขามยิ่ง ด้วยยศถาบรรดาศักดิ์และความเป็นนายใหญ่ เป็นผลให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเกิดความเคร่งเครียดและมั่นใจโดยไม่รู้ตัว

นายทหารใหญ่แต่งตัวประดับเกียรติเต็มยศ ท่ามกลางผู้บัญชาการประจำหน่วยทั้งห้า ซึ่งหมายรวมถึงผู้พันอัลเบิร์ต แมกกินสัน บุคคลที่สามซึ่งถูกพาดพิงถึงอย่างสนุกสนานจากกลุ่มทหารพวกนั้นกับพันเอกสิงโตผู้ก้าวเข้ามาใหม่อย่างเงียบเทียบและเรียบร้อยสุดขีด ...ในนาทียิมคริมเช่นนี้

นายใหญ่หรือ ‘พลเอกลีโอ รานา’ พลิกสายตาดูกร้าวหันมองผู้มาใหม่ด้วยท่าที่อ่อนลง.. อย่างน่าประหลาด แม้ความเกรี้ยวโกรธยังคงตักค้างอยู่บนใบหน้าอันดุดันอีกเล็กน้อยก็ตาม

“โอ้!!! **ฉอน—ฉอน—ฉอนที่แสนดี** ...คิดว่าจะไม่ได้เจอหอมหนุ่มไฟแรงคนนี้ซะแล้วสิ! ฉอนที่แสนดีรี! อยากจะบ้าตาย... ตรงนี้ไม่มีดินให้มุดหนีความอับอายเสียด้วย ชายหนุ่มแทบไม่อยากแหงนสายตามองใครในตอนนี่

ขณะที่ผู้กล่าวต้อนรับมองดูฉอนที่แสนดีของเขาด้วยความเอ็นดูยิ่ง ซาดแต่เพียงการโอบกอดและหอมแก้มทักทายให้รู้สึกขลุ่ยกว่านี้เท่านั้น

และอีกฟากหนึ่งซึ่งทุกคนกำลังนั่ง—อึ้ง! ก่อนจะพร้อมใจกันพุ่งสายตามาทางเขาเป็นจุดเดียว โดยมีคำถามมากมายแฝงอยู่ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย... แถมยังมีสายตาคู่หนึ่งที่ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย จ้องเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อเขาเสียให้ได้ด้วย

หอมหนุ่มในชุดสีดำทะมัดทะแมงเดินเข้ามาใกล้กับผู้ตรวจการที่กองทัพแห่งกรุงมัตตุรัต ภูวดานประเทศ ส่งมากำราบความมูทะลุและผิดพลาดของหัวหน้าหน่วยบางคน เขาแสดงความเคารพเยี่ยงทหารทั่วไปให้กับพลเอกลีโอ รานา

“ดีใจครับที่ได้เจอกับท่าน...อีกครั้ง” เขาส่งประกายรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ให้กับผู้

บังคับบัญชา ก่อนจะก้าวหลังถอยร่นไปยืนเทียบเคียงกับหัวหน้าหน่วยยมทูต อัลเบิร์ต แมกกินสัน ผู้ที่ตั้งตนจงเกลียดจงชังเขาตั้งแต่เจอหน้าครั้งแรก

“ท่าทางเรื่องซุบซิบที่ทหารพูดกัน จะเป็นจริงซะละมั้ง! ลมอนผู้แสนดี” อัลเบิร์ตเปรยเบาๆ ด้วยทำที่ดูแคลน

“ผู้พันลมอน หมอหนุ่มมากความสามารถที่องค์กรระดับโลกส่งมาประจำรัฐคนโหด” เสริมด้วยการประชดประชันถึงต้นสังกัด ก่อนจะมอบสายตากลางพร้อมเหยียดยิ้มกริ่มกริ่มตามมา

‘คิดว่าแกเกลียดฉัน มากกว่าที่ฉันเกลียดแกจริงๆ เฮอะ!’ สิงโตเลือกให้วิทยายุทธนี้เฉย เพื่อสยบความเคลือบไหวในหัวใจที่รุนแรงขึ้นทุกขณะของศัตรูตัวร้ายที่ไร้พิษสง เพราะเขาคิดเช่นนั้นเสมอ

แล้ววินาทีหนึ่ง สัญญาณความเจ็บก็ได้แผ่ปกคลุมไปทั่วห้องประชุมอีกครั้ง มันทำให้บางคนถึงกับหายใจไม่ค่อยทั่วห้อง รวมถึงหมอสิงโตผู้เป็นดั่งหินผา เมื่อผู้ตรวจการสื่อแห่งกองทัพภูวดสถานได้เอ่ยบางประโยคที่ชวนให้ทุกคนในที่นั้นรู้สึกได้ถึงรังสีอำมหิต

“กองทัพกำลังจะส่งผู้บัญชาการรบที่เชี่ยวชาญที่สุดและเก่งที่สุดมาประจำที่นี่ในวันพรุ่งนี้ ขอให้ทุกคนรับรู้โดยทั่วกัน อำนาจการตัดสินใจทั้งหมดอยู่ที่เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนเรื่องการลงโทษความสะเพร่าและไม่รู้จักคิดของใครบางคน” สายตาผู้นำตัวโตไปทางจอมก่อเรื่อง หัวหน้าหน่วยยมทูตซึ่งห่วยแตกที่สุด “ผมจะมอบอำนาจให้กับแม่ทัพคนใหม่จัดการด้วย... ผู้ใดกล้ามีคำถามบ้าง” หางเสียงทรงพลังนั้นดูเหมือนไม่ได้เจือรอยยินดีตอบคำถามเลยสักนิด ให้ตายเถอะ!

หัวหน้าหน่วยรบทั้งห้ารวมทั้งหมดหนุ่มประจำกองทัพคิดตรงกันเป็นครั้งแรกว่า “ไม่ควรสงสัยอะไรเลยเสียล่ะ ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ต่อล่ะก็” ฉะนั้น จึงไม่มีใครกล้าอ้าปากพูดอีก นอกจากยื่นนิ่งแทบไม่กระตุกกระตัก

“ขอให้ทุกคนเตรียมความพร้อมเพื่อต้อนรับท่านแม่ทัพ ‘ริกกี โสรายัน เดมอน’ อย่างสมเกียรติ”

‘อืม ริกกี เดมอนสินะ’ สิงโตก้มต่ำลงแล้วหลับตามองภาพของผู้นำวิชาการคนใหม่ในห้วงของความคิดที่ยังหลงเหลืออยู่ ‘ชายผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดาและไม่เคยมีใครหยุดเขาได้’ ทุกอย่างจะเข้าสู่สภาวะของกฎเหล็กที่ถูกตั้งโดยไม่ได้ผ่านกระบวนการทางประชาธิปไตย... อย่างแน่นอน’ และปานนี้ นามของผู้นำคน

ใหม่คงลอยคว้างคว้างอยู่ในหัวสมองของเหล่านักรบแดนเหนือเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เช่นกัน' ลอยคว้างคว้างแบบทำให้ปวดหัวหนีบ

หลังจากผู้ตรวจการขึ้นนกลีทิก Sikorsky H-34C พร้อมด้วยคณะติดตามที่แสนเยี่ยมเกรียมอีกจำนวนหนึ่ง ขับเคลื่อนออกจากกองบัญชาการทะยานขึ้นโอบอวกาศลอยลำเหนือป่าฟ้าเพียงแค่นี้ก็อึดใจ ก่อนจะบินต่อด้วยความเร็วสูงจนกระทั่งลับตา ...ทิ้งไว้แต่เพียงบรรยากาศแสนอึมครึม เหมือนท้องฟ้ากำลังตั้งเค้า และพายุฝนกำลังจะถาโถมเข้ากวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้จมหายไป

ความรุนแรงของลมจากเทือกเขาได้พัดผ่านมามีกระลอกใหญ่ ทำให้อุณหภูมิลดต่ำลงไปอีกหลายองศา และในนาฬิกาที่ทุกอย่างดูเหมือนจะสงบเรียบร้อยดี พันเอกสิงโต ฮีโร่ของเหล่าพลทหาร เกินเก็บกลิ่นอารมณ์เคืองชุนจากการกระทำที่น่าชิงชังของใครบางคนไว้ได้ มันผู้นั้นกำลังยื่นหูคอขีดหน้าอย่างสบายใจเฉิบ... มันน่ารัก!

สมองของเขาซึกว่าสองเท้าไปหลายก้าว มารู้ตัวอีกทีก็ยืนประจันหน้ากับอัลเบิร์ต แมกกินสันแล้ว

“เมื่อสามวันก่อน มีเด็กผู้หญิงจากบ้านบายมันถูกยิง” เขาพูดให้เบาที่สุดเท่าที่จะรับรู้ได้เพียงสองคน

“เด็กถูกยิงอะ! ใจ ...น่าสงสารเหลือเกิน สงสัยจะไม่รอดแน่ๆ” น้ำเสียงของอัลเบิร์ตนั้นบาดหูเสียยิ่งกว่าอะไร เพราะนอกจากจะไม่มีอารมณ์แม้แต่น้อย ทำที่นั่นยังดูเหมือนเย็นเยียนอีกต่างหาก

อุณหภูมิในร่างกายของสิงโตเริ่มร้อนขึ้นจนแทบจะระเบิด เขาความหียบของบางอย่างจากถุงเสื้อด้านใน แล้วกำมันไว้แน่น

“กระสุนที่อยู่ในมือของผม สลัดคำว่าหน่วยยมทูตเอาไว้” สิงโตขบกัดกรามแน่น แหวตางชิงชังอย่างที่สุด

อัลเบิร์ตตัวดีดอยห่างด้วยท่าทีเกรงกลัว เพราะคนที่ตะคอกเขาอยู่แทบไม่ต่างอะไรกับคนขาดสติ

“คุณจะหาเรื่องอะไรผมอีกล่ะ— ผู้พันฉอน —อย่าคิดนะว่าผมจะยอมคุณง่ายๆนะ” เขาเบ่งเสียงแข็งกร้าวด้วยระดับความดั่งที่เกินปกติ เหมือนกับจะตะโกนให้คนแถวนั้นรับรู้ด้วย

“ผมแค่อยากรู้ว่าทำไมต้องยิงเด็ก!” สิงโตตะโกนใส่หน้าเขาอย่างมีโทษ

พร้อมกันนั้นก็ขว้างกระสุนเจ้ากรรมเข้าปะทะร่างของอัลเบิร์ตซึ่งกำลังอ้าปากค้าง และตัวแข็งทื่อ

“สงครามจะไม่เว้นแม้แต่เด็กตาดำๆ ไช้ไหม? พวกคุณจะทำลายเช่นฆ่าคนชาติเดียวกันไปถึงไหน หา!” นั่นเป็นคำถามที่สร้างความเจ็บปวดอีกร้อยเท่าให้กับคนถาม ‘เด็กคนนั้นบริสุทธิ์เกินกว่าจะมารับผลกระทบที่ผู้ใหญ่ก่อขึ้น’

อัลเบิร์ตหน้าซีดเขียวจนดูเหมือนคนป่วยหนัก แต่ก็ไม่วายยังทำเขินหน้าแดงสาเหี่ยดยิ้ม

“ผมไม่รู้จริงๆ ให้ตาย คุณกำลังพำเรื่องอะไรอยู่มิตราบ?”

ขาดคำนั้น สิ่งโตกระซอกคอเสื้อของทหารหนุ่มจ่อมยียวนไว้อย่างเหลือรอด ‘แทนที่จะสำนึก’ กลับแสดงความอำมหิตเหมือนเป็นการละเล่นพื้นบ้าน ‘ใครเสียมสอนแก่ให้เป็นคนอย่างนี้ อัลเบิร์ต’

หัวหน้าหน่วยรบยมทูตที่หาญกล้าถูกผลักดันไปกองอยู่บนพื้นดินสกปรก อีกฝ่ายชักปืนที่เหน็บไว้ข้างลำตัว กระชับไว้แน่น ก่อนเล็งไปที่ศีรษะของเป้าตัวใหญ่ หน้าผากที่เขาปรารถนาจะทะลวงมันด้วยมือของตัวเอง..ในเวลานี้เท่านั้น

อัลเบิร์ต แมกกินสันกลัวสุดขีด เขาตะโกนสวนกลับมาเหมือนคนขาดสติ

“แกเป็นบ้าไปแล้ว! ไอ้ฉอน ไอ้หมอบ้า ไอ้ฆาตกรเลือดเย็น” พร้อมกับเหวี่ยงตอก ปากสั้น และลนลานถอยหนี

เหมือนดังว่าทุกอย่างกำลังชะงักงันชั่วขณะ ทหารที่ประจำการอยู่แต่ละจุดซึ่งรายล้อมไปทั่วบริเวณ ตกอยู่ในอาการสงบนิ่งราวกับน้ำแข็งจากยอดเขาหิมาล้อมมองดูเหตุการณ์วิวาทของสองทหารยศนายพันตาค้าง

“พวกมันเป็นหมู่บ้านกองโจร ฉันทมีสิทธิ์จะจัดการพวกมัน มันเป็นเรื่องของชาติภูมิลาน ไม่เกี่ยวกับคนไทยอย่างแก”

ดับวูบลงอย่างทันท้วงที สำหรับการโต้ตอบอย่างมูทะลุจุดดันของคนต่างแดนตัวเล็กๆอย่างเขา

‘ไช้สิ... ไม่เกี่ยวกับเราสักหน่อย แผ่นดินที่ยืนอยู่นี้ก็ของเขา เด็กคนนั้นก็กินของเขา เรามันก็แค่เพื่อนร่วมโลกจอมวุ่นวายเท่านั้นเอง’

หมอลาสาประจำแผ่นดินสงครามลดอาวุธในมือลงพร้อมกับถอนหายใจอย่างหนักหน่วง แม้ไม่ยินดีจะไว้ชีวิตคนพรรคนี้นี้ ...แต่จะทำยังไงได้เล่า

ตั้งจิตวิญญานถูกถอดถอนออกจากร่างกาย เหมือนลมหายใจกำลังถูก
พลาจากจากห้องแห่งชีวิต ประหนึ่งวันเวลาตั้งแต่เริ่มลืมตาแลโลกจนบัดนี้ ได้เวียนวน
เข้ามาหลอกหลอนแทรกซึมอยู่ภายใต้จิตสำนึกอันโหดร้าย ซ่อนเร้นกายอยู่ใน
สมออันโง่เขลา ทุกสรรพสิ่งซึ่งล้อมรอบตัวล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องโกหก หลอกหลวง
และไซคร้ายทั้งสิ้น

ครั้งนั้นที่ยังอยู่อย่างทรหดที่ฐานทัพของชาติมหาอำนาจ บนผืนแผ่นดินที่
ประดับไปด้วยซากของความทุกข์โศก ทหารที่มีวิสัยบ้าเลือดและไร้ความปราณี
อันดับต้นๆของกองทัพ จนได้รับการกล่าวขานจากคนร่วมอาชีพเดียวกัน มีชื่อของ
พันเอกสิงโตรวมอยู่ด้วยเสมอ

หลายครั้งหลายคราที่สมออันชาญฉลาดของเขาได้กลายเป็นแผนการและ
กลวิธีอันแยบยลในการทำลายล้างฝ่ายตรงข้ามอย่างหฤโหด และเกินสิบครั้งที่
ประสบความสำเร็จทะลุเป้าหมายให้ต้องนำมากล่าวถึงอีกนับครั้งไม่ถ้วน

จนกระทั่งการกวาดล้างที่เมืองหนึ่ง การสาดกระสุนเข้าใส่บ้านหลังเล็กๆซึ่ง
ถูกป้ายว่าเป็น 'รังโจร' เริ่มต้นและจบลงในเวลาเพียงไม่นานนัก

ยามที่เสียงของปืนสงบลง ผู้ร่วมปฏิบัติการทุกคนกระหึ่มยิ้มเย่ง และ
เฮลด้วยความภูมิใจ หัวหน้าหน่วยผู้หัวหน้าหน่วยอย่างพันเอกสิงโตก็รีบยกกับภาพที่
ปรากฏเบื้องหน้าอยู่เพียงชั่วขณะ

เมื่อหญิงสาวนางหนึ่งเดินโซซัดโซเซหอบร่างอันเปื้อนเลือดออกมาจาก
บ้านหลังนั้น พร้อมกับปืนสั้นที่อยู่ในมือข้างซ้าย หลอนพยายามประคองตัวและ
เล็งปากกระบอกปืนมาที่เขา ในขณะที่ทหารรบได้บังคับบัญชายกอาวุธขึ้นเตรียม
พร้อม

เขาส่งสัญญาณมือห้ามอย่างรวดเร็ว 'เพราะผู้หญิงคนนี้กำลังท้อง' และ
ถ้าหากความทรงจำของเขาใช้การได้ดีเท่ากับการคิดแผนแบบหฤโหดแล้วละก็
เธอคือ **ลิต้า** หญิงสาวชาวบ้านที่เขาพร้อมหลับนอนด้วยหลายครั้งเมื่อหลายเดือน
ก่อน

ส่วนปืนสั้นที่เธอถืออยู่ คือสิ่งที่เขามอบให้เธอเพื่อนำไว้ใช้ป้องกันตัวจากภัย
สงคราม ซึ่งเป็นของขวัญเพียงอย่างเดียวที่เขาตอบแทนความสุขที่เธอทุ่มเทให้
ทั้งหมด

ณ นาทีนั้น อุดมภูมิในร่างกายเขาเริ่มลดลง ความรู้สึกแทบไม่ต่างกับการ

ยืนอยู่บนหัวโลกเหนือ มันเย็นจัดแทบคล้ายคนที่ตายแล้ว เคลื่อนไหวตนเองได้เพียงการหายใจเท่านั้น เพราะเขากำลังจะได้รับในสิ่งที่มนุษย์หน้าไหนไม่เคยได้มาก่อน

หญิงสาวลดเป็นลงจากเก้าอี้เดิม **‘ผู้ชายที่เคยได้ชื่อว่าเป็นสามีชั่วคราวของหล่อน’** แต่กลับจ่อไปที่ห้องของตนเองแทน คำพูดสุดท้ายที่เขาได้ยินจากปากของผู้หญิงคนนั้นก็คือ **“ลูกของคุณอยู่กับฉัน”** แล้วเธอก็ใช้ลมหายใจเฮือกสุดท้ายและเรียวแรงที่เหลืออยู่ ลั่นโกแป็น กระหน่ำกระสุนเข้าใส่ห้องของตนเองแบบไม่ยั้ง

มันสิ้นสุดลงแล้ว เธอตาย และเขาเองก็ได้ถูกฆ่าทั้งเป็นแล้วที่นั่น!

เพียงชั่วอดีตใจนั้น ความรู้สึกหนึ่งจึงแล่นเข้ามาสัมผัสหัวใจของเขาอย่างจิ้ง ‘ความรับผิดชอบ และหน้าที่ ยังฝังรากอยู่ในกันบังแห่งจิต’ ‘คำสัญญาที่เคยร้องตะโกนบอกกับเทือกเขาและมหาสมุทรอย่างเดียวดายในครั้งนั้น’ เป็นเหมือนชะตาชีวิตที่ขีดตัวเองให้ยังคงรักษาสถานภาพของลมหายใจให้คงอยู่อย่างมั่นคง

‘ผมให้คำสัญญากับปากฟ้า มหาสมุทร ผืนแผ่นดิน กลางวัน กลางคืน และสรรพชีวิตทั้งหมด ว่าจะช่วยชีวิตของเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะหมดลมหายใจสุดท้ายของชีวิต’

ร่างกายของชายหนุ่ม โผล่พ้นผิวน้ำอันสงบนิ่งเหนือผืนทะเลสาบอันมึนหมอกกลางหุบเขา มีเพียงความวิเวกที่คอยแตงแต่ัมบรรยากาศ และความเว้งว่างไร้ซึ่งผู้คนประดับฉากโดยรอบ แม้กลิ่นอายของไฟไหม้บางอย่างจะล่องลอยมาแตะจมูกเป็นระยะก็ตาม

แต่แล้ว ชั่วอดีตใจเดียวเท่านั้น เสียงปิ่นกับระเบิดก็ดังขึ้นจนลั่นปา ท้องฟ้าครึ้มเคล้าด้วยควันไฟมรณะ เสียงนกและสรรพสัตว์ดังโหวกเหวกเหมือนตื่นกลัว สัญชาติญาณบอกกับเขาเบาๆว่า ความรุนแรงได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง อย่างเลือดเย็น

“บ้านป่ายอถูกล่มนะ! สายรายงานว่าพวกก่อการร้ายจำนวนมากหลบซ่อนอยู่ในหมู่บ้าน” พันเอกเจฟ อาลี หัวหน้านาหน่วยยี่ดนครก เพื่อนทหารเพียงหนึ่งเดียวที่เขาสนิทด้วยกำลังเล่าด้วยท่าที่อึดอัดใจ

“เหตุผลเดิมๆของการขจัดเยียดความตายให้กับคนบริสุทธิ์จำนวนมาก ที่ทำไว้ไถนาเพื่อความอยู่รอดงั้นรี!!” สิงโตลิ่งตาถาม น้ำเสียงกระด้าง

“ผมไม่ได้เห็นด้วยกับเรื่องนี้หรอก แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นวิธีการที่ดีที่สุด เราสามารถจับคนร้ายได้เกือบทั้งหมด ชาวบ้านก็ไม่ได้ตายเป็นเบืออย่างที่ คุณเข้าใจ” เจฟซีแจ่งผลงานของหน่วยปฏิบัติการรบให้ฟังเพื่อความกระจ่าง

“ถ้าชาวบ้านที่พลอยตายไปกับวิธีการกู่ชาติด้านเอี่ยมยุทธ์ของพวกเขา เป็นญาติของคุณ คุณจะรู้สึกยังไง” คนถูกชักนึ่งเงียบและมองหน้าเพื่อนชาวต่างชาติ จอมไววายด้วยแววตาซ่อนเศร้า

เพียงครู่หนึ่ง เจฟจึงเผยความรู้สึกด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเครื่อง

“เรื่องที่คุณพูดผมเข้าใจดี ผมมีหัวใจเหมือนกับคุณนั่นแหละ แต่ผมอยากให้คุณมองย้อนไปถึงการกระทำอันเลวทรามที่พวกโจรนั่นก่อขึ้นบ้าง ทั้งระเบิด ฆ่าคน ก่อจลาจล สร้างความเดือดร้อนให้กับประเทศมากแค่ไหน และอีกอย่าง ผมก็เป็นแค่ทหารตัวเล็กๆที่ต้องทำหน้าที่เพื่อปกป้องชาติเท่านั้น ไม่ได้เป็นหมอรักษาคนเหมือนอย่างคุณนี่”

ลีนสูดวากานั้น ความเงียบก็เคลื่อนผ่านเข้ามากระหว่างสองเพื่อนรัก คำพูดใดควรจักนำมาโต้ตอบกับเหตุผลของผู้ที่สูญเสียเช่นเดียวกัน

สิงโตเบือนหน้าไปมองท้องฟ้าและทิวไม้ที่อยู่ไกลๆแทนการจับจ้องใบหน้าของเจฟ ทหารที่ดีที่สุดใ้ในค่ายแห่งนี้

“ระเบิดรถไฟเมื่อสองปีก่อนทำให้คนมากมายต้องจบชีวิตลง สังเวียให้กับความบ้ำาระห่าของพวกมัน คนรักของผมก็จากไปกับเหตุการณ์นั้นด้วย แล้วทำไมผมจะไม่เข้าใจการสูญเสียล่ะหมอ”

ความตึงเครียดของบรรยากาศก่อตัวขึ้นอย่างมีอาจหลึกเลียง แม้เวลาสามปีที่เขาได้มาประจำอยู่ที่ฐานแห่งนี้ ก็ไม่อาจทำให้เขารับรู้เรื่องราวภูมิหลังของใครได้ละเอียดนัก แม้แต่คนที่สนิทใจที่สุดอย่างหัวหน้าหน่วยยึดนครคนนี้ สิงโตเหลียวหลังหันกลับมาประจันหน้ากับเจฟอีกครั้ง

“มันคงไม่มีวันสิ้นสุดสินะ ฉันขออธิษฐานให้ประเทศของคุณสงบโดยเร็วก็แล้วกัน และก็...เสียใจกับเรื่องคนรักของคุณด้วย ขอให้เขาได้ไปอยู่ในที่ที่สวยงาม”

สิงโตกล่าวคำทิ้งทายก่อนจะเดินจากมาด้วยความรู้สึกเย็นชาอย่างบอกไม่ถูก

‘หากต้องประสบพบโลกใหม่ ก็ขอให้มันเป็นโลกที่ขาดแคลนซึ่งโชคร้ายและ

ความอภัยตลอดทั้งปวง'

เขาท่องคาถาประจำตัว ก่อนจะทำวชิรสูนกริ่งเพื่อนยากซึ่งจอตลอดอยู่นานหลายชั่วโมงแล้ว และไม่รอช้าที่จะตะบึงรถออกจากฐานทัพอย่างรวดเร็ว

ร่องรอยการต่อสู้ของสงครามเล็กๆเพิ่งผ่านพ้นไป กลิ่นไหม้ของตัวเรือนและหลังคาหญ้าแปกกำลังกรุ่นอย่างดี ควันยังคงอบอวลอยู่โดยรอบ หมู่บ้านเล็กๆที่เคยเป็นสวรรค์ของผู้ครอบครอง บัดนี้ได้กลายเป็นนรกภูมิในช่วงพริบตา สิ่งใดถอนหายใจอย่างเวทนา ทอดสายตาเพื่อมองหาสิ่งมีชีวิตที่ยังพอหลงเหลืออยู่ แม้มันดูเลือนรางและไร้ความหวังเต็มที่

เขาเดินลัดเลาะซอกปรั๊กหักพังเข้าไปอย่างลำบาก ต้องคอยหลบในบางครั้งเมื่อเศษซากการเผาของชิ้นส่วนบ้านบางหลังผล็อยตกลงมา ตลอดเวลาไม่กี่เสียงเสียดของความเงียบ การปะทุของเปลวไฟและความร้อนบางอย่าง ที่ส่งมาสัมผัสกับผิวเนื้อของเขาให้รู้สึกแสบร้อนและเหวี่ยงไหลอาบไปทั่วตัว

และในตอนนั้นเอง การก้าวเท้าของเขาต้องหยุดชะงักลง เมื่อเสียงลมหายใจที่รุนแรง ฟ่นออกมาอย่างถี่ยับ เบื้องหลังของเขามีมนุษย์อีกหนึ่งคน และปืนอีกหนึ่งกระบอกที่กำลังจ่อท้ายทอยของเขาอยู่ สิ่งใดยกมือทั้งสองขึ้นเป็นสัญญาณบอกการยินยอม

“**มีงเป็นใคร? มาที่นี่ทำไม?**” เสียงเหี้ยมนั่นซัดมาอย่างหยาบคาย ทั้งยังเจือรอยสั่นเทาเล็กน้อยด้วย

“ผมเป็นหมอดูครับ ไม่มีพิษสงอะไรหรอก ว่าแต่พวกคุณมีอะไรให้ผมช่วยมั้ยล่ะ”

คนผู้นั้นนินวหน้าพิจารณาคำพูดของผู้มาเยือนอย่างดิ่งเด ก่อนจะใช้มืออีกข้างคันไปตามลำตัวของสิ่งใดจนทั่ว

“มีอาวุธรีเปล่า?”

ในขณะที่สองมือยังยกอยู่เหนือหัว เซลยหนุ่มรูปงามค่อยๆหันมาประจันหน้ากับผู้ควบคุมเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ เขาเปิดโอกาสให้สามารถตรวจตราความกังขาได้ตามใจชอบ

“มีคนเจ็บมากไหม? ผมไม่อยากให้ต้องเสียเวลามาก หนึ่งนาที่สำหรับคนใกล้ตายก็มีค่านะคุณ” เขาพูดพลางเลิกคิ้วขึ้นสูงเป็นเชิงถาม

ชายหนุ่มเจ้าของพื้นที่กวาดสายตามองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างละเอียด
ยิบ

“คุณคือผอน หมอชาวต่างชาติแห่งกองทัพภูวสถาน ผมจำคุณได้แล้ว ถ้า
อย่างนั้น เชิญคุณตามผมมา”

หมอหนุ่มจึงรีบเร่งตามผีเท้าอันรวดเร็วของชายชาวบ้านคนนั้นไปตามหน
ทางที่ลัดเลี้ยวและวาววน จวบจนกระทั่งทะลุผ่านแนวถ้ำที่ไร้ซึ่งทุกสิ่งแสงและสรรพ
เสียง ‘คบเพลิงจุดความสว่างไสว’ เบิกดวงตาของคนทั้งคู่บนเส้นทางที่มีดมิดกว่า
กิโลเมตร ก่อนจะพบกับฉากที่ชวนเวทนาและหดหูใจ

เสียงโอดโอยระงมไปทั่วทุกมุม หุบเขาที่เร็นลับแห่งนี้คือเกาะห่อหุ้มชาว
บ้านให้รอดพ้นจากภยันตรายทั้งปวง เมื่อการปรากฏตัวของอาคันตุกะที่ไม่ได้รับ
เชิญ พวกเขาหันมามองเขาเป็นตาเดียวไม่เว้นแม้แต่เด็กเล็กๆ เจกเช่นเดียวกันเขา
เองก็กวาดสายตาส่องดูไปทั่วบริเวณ คนชรา ผู้หญิง และเด็กยังคงอยู่รอด
ปลอดภัย แต่บางส่วนของบาดเจ็บหนักเรื่อยมาจนถึงบางคนที่มีแค่รอยถลอกเล็กๆ
น้อยๆก็มีอยู่มากพอตัว

หญิงสาวนางหนึ่งลุกขึ้นยืนและมองหน้าผู้พินหนุ่ด้วยความโกรธแค้น

“เขาเป็นพวกเดียวกับทหารเลวพวกนั้นนี่ พาเขามาทำไมมีทราบ
นาธาน!” หล่อนตวาดใส่ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆเขา เป็นผลให้ชาวบ้านต่างลุกฮือ
และร่วมโวยวายประสานกัน

“หยุดก่อน! ทุกคน ชายผู้นี้คือหมอ เขาจะมาช่วยรักษาพวกเราที่บาดเจ็บ”
ไม่มีทีท่าว่าความวุ่นวายจะจบลงง่ายตายอย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ ทุกคนยังคง
แสดงความไม่พอใจ

แต่แล้ว เสียงของชายผู้หนึ่งร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน
เหมือนกับว่าวาระสุดท้ายแห่งชีวิตกำลังจะมาเยือน สิ่งใดไม่สนใจกำแพงที่ชาว
บ้านก่อดำกันเขาเอาไว้ก็แล้ว เขารีบรุดไปยังชายบาดเจ็บผู้นั้น จัดการตรวจตรา
และปฐมพยาบาลเบื้องต้นอย่างเร่งด่วนและชำนาญการในทันที

ศึกสงครามที่ผ่านมานับสิบปี สอนเขาให้เรียนรู้อาการแพทย์เพิ่มเติม
มากกว่าจากตำราเรียนและโรงพยาบาลเป็นไหนๆ ประสบการณ์แบบนี้เขาชินชา
และรู้ว่าควรปฏิบัติอย่างไร

“เขาเสียเลือดมาก ผมอยากให้ใครก็ได้กลับไปเอาเครื่องมือที่รัดผม มันจะ

ทำให้ทุกอย่างดีขึ้นได้”

เด็กหนุ่มที่เด็กสาวคนนั้นเรียกว่านาธาน พยักหน้าตอบ ก่อนจะตะโกนให้เพื่อนชาวบ้านคนหนึ่งปฏิบัติตามการร้องขอแทนตน ส่วนตัวเขาเองกลายเป็นลูกมือจำเป็นของหมอหนุ่มไปโดยปริยาย

“ผมอยากให้ทุกคนเก็บความโกรธแค้นเอาไว้ก่อน ตอนนี้อเราต้องรักษาชีวิตของคนเจ็บ ก่อนที่มันจะสายเกินไป” เขาพูดไปด้วยระหว่างที่กำลังจับเลือดสดๆบนท่อนแขนของคนเจ็บ

นาธานมองความเอาใจจริงเอาใจของพฤติกรรมที่ชายซึ่งเป็นหมอของกองทัพกำลังกระทำอยู่ ความชื่นชมเปี่ยมล้นเต็มใบหน้าซึ่งรกไปด้วยหนองครา มิตรภาพเริ่มบังเกิดขึ้นเสียบๆภายใต้ความวิบิโยค

ในขณะที่สายตาของชาวบ้านเองก็เริ่มแปรเปลี่ยนไป กลับหันมาช่วยกันคนละไม้คนละมือ เพื่อช่วยเหลือพวกพ้องคนอื่นๆที่กำลังบาดเจ็บสาหัส เสียงของสิ่งใดตะโกนแนะวิธีการต่างๆที่สามารถบรรเทาความเจ็บปวดให้แก่ชาวบ้านซึ่งกลายเป็นพยาบาลจำเป็นไปแล้วหลายราย

เมื่อละจากคนเจ็บเสียงดีคนนั้น เขาก็เดินเข้าไปหาผู้ป่วยรายใหม่ซึ่งมีแผลฉกรรจ์ตรงบริเวณต้นขา

“หมอคะ! ช่วยพี่ชายของฉันด้วยนะ” ผู้หญิงคนที่ตะโกนไล่เขาตั้งแต่ตอนแรก เอ่ยคำพูดขอความช่วยเหลือเมื่อเขานั่งลงใกล้ๆ

“กดแผล ห้ามเลือดให้เขา แผลฉกรรจ์แต่ไกลหัวใจ เดี่ยวผมจะเย็บให้สวยเลยละ สบายใจได้” พูดพลางเขาเงยหน้ามองใบหน้าเปรอะเปื้อนของหญิงสาวซึ่งยังคงเหลือเค้าความมั่งคั่งมาปรากฏอยู่ให้พอได้ชื่นใจบ้าง

*‘ไม่ว่า **สาวป่วย** ก็ทำให้เขาวันไหนได้เหมือนกัน!’*

เวลาเดียวกันที่หมู่บ้านบายมัน เจิงเขาทางด้านทิศตะวันออก...เสียงกลองเรียกระดมพลดังกึกก้องไปทั่วหมู่บ้าน สมาชิกทุกหมู่เหล่าเบนเข็มทิศมาทางศูนย์บัญชาการของหมู่บ้านอย่างพร้อมเพรียง สายตาของทุกคู่ตมมองร่างหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่เหนือบัลลังก์หินที่ถูกก่อสร้างขึ้นสำหรับผู้นำของหมู่บ้าน

“เพื่อนพ้อง พี่น้องร่วมสาบานทั้งหลาย มีความจริงบางอย่างได้เกิดขึ้น เราถูกรุกราน เราถูกบั่นทอนสิทธิและเสรีภาพที่ควรจะมี ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่เราทุกคน

ต้องยื่นหยัดต่อผู้ และเรียกร่องสิ่งที่เราสูญเสียให้กลับคืนมา”

คำประกาศกร้าวจากผู้นำคนใหม่ดังกึกก้องไปทั่วอาณาบริเวณ เสียงเฮฮากึกก้องของผู้ร่วมชุมนุมดูตันและยาวนาน เด็กหนุ่มยกมือสูงขึ้นเพื่อให้สัญญาณ สายตาที่มุ่งมั่น ร่างกายที่แข็งแรงและกำยำบ่งบอกให้รู้ว่า เลือดของนักสู้แห่งทิศตะวันออกพร้อมที่จะตบเท้าเข้าสู่สนามรบในไม่ช้า

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะตัดสินใจผิด ที่เลือกเจ้าเป็นผู้นำ อัสม่า” เสียงของชายวัยกลางคนผู้หนึ่งตะโกนลั่น ก่อนจะเดินเข้ามาอย่างสง่าผ่าเผยในที่ประชุมชน

“ชัยชนะคืออะไร อัสม่า ไหนเจ้าลองใช้สมองอันชาญฉลาด ตอบให้เราฟังหน่อย” อัสม่าโค้งคำนับชายผู้นั้นอย่างนอบน้อม

“สงครามคืออะไร? สงครามคืออะไร? สงครามคืออะไร?” ชายผู้นั้นตะโกนถามทุกคนโดยรอบ ก่อนจะมาหยุดก็กอยู่ตรงหน้าเด็กหนุ่มอัสม่า

“โพนรอก” เขาตอบคำถามนั้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่จริงจัง

“ลูกยังจำคำสอนของพ่อได้ทุกคำ จงหยุดและอยู่อย่างที่เราควรจะอยู่” ฮาบิล ผู้นำหมู่บ้านที่เพิ่งสละตำแหน่งให้ลูกชายคนโตดูแลและปกป้องหมู่บ้านแทนตน

“แต่น้องถูกยิงอย่างไร้มนุษยธรรม ไม่ใช่รายแรกและรายสุดท้าย ลูกไม่เข้าใจสิ่งที่พ่อกำลังคิดอยู่” อัสม่ารื้อฟื้นความทรงจำอันเจ็บปวดที่บิดาตั้งใจจะลืมให้จงได้

“จงลืมความชั่วร้ายที่ผีบางตนได้ก่อขึ้น และจงจดจำว่าเราไม่ใช่โจร ไม่ใช่ผู้ก่อการร้าย เราคือพลเมือง เราคือประชาชน” ฮาบิลประกาศประโยคสุดท้าย ก่อนที่จะหันหลังและเดินออกจากที่ชุมนุมไป

ในครานั้นก่อนที่ทุกอย่างจะว่างเปล่าดังเช่นกาลก่อน เสียงของนกฮูกร้องดังมาแต่ไกล เป็นเสียงที่แสดงความหวาดกลัวดังกำลังส่งสัญญาณมรณะ มันถลาร่อนลงมาเกาะตรงเสาเรือนใกล้ๆ กับที่อัสม่ายืนอยู่ เขามุ่งไปยังจุดที่นกฮูกเกาะกุมเมื่อเข้าไปใกล้จึงรับรู้ได้ทันทีว่านกตัวนั้นบาดเจ็บ

“นกฮูกของปายอ” อัสม่าจับนกตัวนั้นขึ้นมาตรวจดูและลูบคลำเพื่อหาร่องรอยบาดเจ็บ เขาให้นึกสงสัยเสียงร้องที่ยังไม่ยอมหยุด และร้องดังขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมาอยู่ในอ้อมอกของเขา

“เจ้านกฮูกน้อย ไหนลองบอกสิว่า เกิดอะไรขึ้น?” อัสม่าอดนกฮูกแนบอก

พร้อมกับดูบเรียวนสีขาของมันเบาๆ

ฐานทัพของหน่วยปฏิบัติการรบทมิฬ เวลาเที่ยงคืน

พระจันทร์ทรงกลดแผ่รัศมีทั่วแดนดินอันศักดิ์สิทธิ์ โฟคเบเพลิงของหน่วยเวรยามส่องสว่างพอมองเห็นการเคลื่อนไหวของทหารรักษาการณ์ที่ประจำอยู่แต่ละจุด ฝูงศาเริ่มติดลบมากขึ้นเมื่อเวลายังดึก ทหารบางกลุ่มยังคงตั้งหน้าตั้งตาเดินตรวจตรารายรอบบริเวณ ในขณะที่อาคารฐานบัญชาการสูงสุดดูจะครึกครื้นเป็นพิเศษ เยื้องมืงานเลี้ยงเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสแห่งความสุข

“เมื่อท่านมาประจำที่นี่ เราสามารถเข้าใจพื้นฐานที่มั่นของกองโจรได้มากกว่า 4 จุด เป็นชัยชนะที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์การรบของภูวสถาน” อัลเบิร์ตชูแก้วเหล้าในมือพร้อมกับสรรเสริญนายใหม่ตลอดเวลา

“ที่นี้สมกับเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มันสวยงามเสียยิ่งกว่าสวรรค์” เสียงหัวเราะร่วนของริกก็ เดมอน แม่ทัพคนใหม่ของกองทัพที่เพิ่งเข้าประจำการได้เพียงแค่ 7 วัน ดังไปทั่วห้องประชุม ทุกคนบนโต๊ะพลอยยิ้มร่าไปกับความสำเร็จที่เกิดขึ้น มีเพียงเจฟที่แอบมีอาการอึดอัดและกระวนกระวายใจท่ามกลางทุกคน นานๆ ครั้งจึงได้คิดว่าแก้วเหล้าชิ้นมาซดเสียอีกใหญ่ เพื่อเป็นการกลบเกลื่อนจากสายตาของผองเพื่อนร่วมสนาม แต่ก็ไม่วายที่อัลเบิร์ต หัวหน้าหน่วยยมทูตจอมซี้ซลาด ‘มันเป็นฉายาที่สิ่งใดตั้งให้ระหว่างที่สนทนากับทหารรักษาการณ์’ จะแอบลอบมองเจฟด้วยหางตาแอบแฝงเล่ห์กล

“ผู้พันเจฟคงเป็นห่วงเพื่อนละมั้ง ไม่ลองค้นหาศพในกองเดียวกับศพโจรละ บางทีอาจเจอก็ได้ เพราะหมอนั้นเป็นเพื่อนกับโจรทุกคน” อัลเบิร์ตพูดพลางสบตากับเจฟอย่างดูแคลน ทุกคนที่นั่งอยู่ที่นั่นหันมามองผู้พันเจฟเช่นเดียวกันผู้การริกก็ จนทำให้เขารู้สึกอึดอัดขึ้นไปอีกเป็นสิบเท่า ใจหนึ่งอยากลุกขึ้นโต้ตอบคำพูดของอัลเบิร์ตและชกหน้าเขาสักครั้ง ใจหนึ่งก็ให้นึกถึงเพื่อนรักที่หายตัวไปนานเกินกว่าจะหาเหตุผลมาปกป้อง นอกจากการนั่งเงียบจนกว่านายจะเอ่ยถามขึ้นมาเอง

“ความจริง ผมก็อยากจะถามอยู่เหมือนกันว่า ผู้พันฉนวนหายหัวไปไหน ตั้งแต่ผมมายังไม่ได้เจอเขาสักครั้ง” ริกก็ถลึงตามาทางผู้พันเจฟ หัวหน้าหน่วยยึดนรก

“ผมคงตอบคำถามนี้ไม่ได้ครับท่าน แต่ถ้าให้สันนิษฐาน ผมเชื่อว่าเขาคงอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งในแคว้นศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้”

“ในกองโจรนั่นละ” อัลเบิร์ตพูดออกมาเสียงดังจนทุกคนหันมามอง หลาย คนหันไปกระซิบกระซาบเป็นการส่วนตัวแทนการแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว อัลเบิร์ตแอบยิ้มที่มุมปากอย่างผู้มีชัย

“ไม่มีใครปฏิเสธเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งใดกับใจรักการร้ายได้หรอกครับท่าน เพราะทุกอย่างล้วนเป็นความจริง”

พลเอกริกก็พยักหน้ารับ เมื่อฟังคำพูดของอัลเบิร์ตจอมแสบจบ แววดตาของริกก็เริ่มขยับขยับและดูเด่นขึ้นมาราวกับอยู่ในสนามรบ เขาเอนหลังฟังพนักงานเก้าอี้ ปล่อยให้ตัวตามสบาย สองมือสอดประสานระหว่างอกอย่างกับคนครุ่นคิดหนัก สภาวะของความเงียบได้เริ่มต้นขึ้นโดยที่ทุกคนไม่รู้ตัว เจฟรู้สึกได้ว่าเพื่อนของเขาอาจถูกตัดสินใจแล้วจากการฟังความข้างเดียวของศาลที่ไร้ความยุติธรรม ยิ่งเพ่งมองใบหน้าอันเหี้ยมโหดของผู้บัญชาการก็ยิ่งให้จินตนาการถึงโทษทัณฑ์ที่เพื่อนหัวดีของเขาจะได้รับ ซึ่งเขามั่นใจว่าไม่ช้าผู้พันสิงโตจะต้องกลับมาอย่างแน่นอน และก่อนที่ความคิดของเจฟจะจินตนาการวนวายเป็นมากกว่านี้ ความเคลื่อนไหวของพลเอกริกก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง เขายกแก้วเหล้าที่วางอยู่ตรงหน้าขึ้นจิบช้าๆ พร้อมกับเอ่ยคำพูดที่ดูเด่น

“ผมคงต้องปรึกษาเรื่องนี้กับผู้ใหญ่ดูก่อน จะตัดสินใจว่าความกันอย่างไรก็ต้องหลังจากได้เจอกับนายฉนวนเขาเสียก่อน”

เจฟค่อยผ่อนคลายลงหลังจากที่ติดอยู่ในนาที่ตึงเครียดนาน บรรยากาศรอบโต๊ะก็ดูจะเริ่มมีชีวิตชีวาขึ้น ยกเว้นก็แต่อัลเบิร์ตที่แสดงสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด ทุกคนในที่นั้นรับรู้ร่วมกันว่าสันติไม่เคยปรากฏในหัวใจของเพื่อนทหารคนนี้อีกเลย นับตั้งแต่พยายาบสาวที่เขาใส่ใจให้ปฏิเสธเพียงเพราะหลอนหลงรักหมอกคนใหม่ที่เพิ่งมาประจำการได้ไม่นาน ซึ่งชายคนนั้นกลายเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของอัลเบิร์ตไปโดยไม่รู้ตัว

เจฟแอบสำรวจใบหน้าทีแต่้มนวดเคราบางๆของผู้บัญชาการคนใหม่ ให้ นึกชมชอบที่เขายังพอหลงเหลือความปรานีอยู่บ้าง แม้ทุกคำสั่งและแผนการรบของเขาล้วนแต่ตีตรามาจากขุมมรกแทบทั้งสิ้น จนดูเหมือนจะไร้ความเมตตาในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ถ้านั้นคือความสงบสุขที่จะหวนกลับมาแต่ภูวดสถานในเร็ววัน เขาก็จะยอมถวายเป็นแลกชีวิตกับสงครามกองโจรบนผืนดินศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ พร้อมกับฟังคำสั่งจากผู้การยอมพูด และเก็บคำถามมนุษย์ธรรมไว้ได้จิตใจที่เฝ้าลับที่สุด

2

ระหว่างสองฟากฟ้า

ได้อ้อมแขนของไม้ใหญ่แห่งขุนเขา สายธารต้องแสงพระอาทิตย์ระยิบระยับตา โชดหินเล็กใหญ่ จมบ้างผุดบ้างอย่างไม่เป็นระเบียบ สิ่งโตมองเห็นปลาตัวเล็กตัวน้อยว่ายวนเวียนตรงที่เขาแห่เท้าลงไปเป็นโขยง ความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติรอบข้างชวนให้เขาหลงใหลจนแทบอยากจะหยุดเวลาของโลกไว้เพียงเท่านี้ หากแต่เสียงจ้อแจของเด็กๆที่กำลังว่ายน้ำอย่างสนุกสนานปลุกเขาให้ตื่นจากภวังค์ เขาจึงลัดเลาะโชดหินขึ้นจากลำธาร เพื่อมองหาที่มาของเสียง ตรงบริเวณแอ่งน้ำไม่ไกลนักจึงปรากฏภาพของเด็กๆ ประมาณสี่ถึงห้าคน โดดน้ำเล่นอย่างไม่รู้ทุุกชรัอน เขาให้นึกสงสัยจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อที่จะได้สนทนากับเด็กๆ พวกนั้น

“ขอโทษนะ พวกหนูเป็นเด็กจากหมู่บ้านไหน?” คำถามแรกของสิ่งโตสร้าง ความตระหนกตกใจให้แก่ฝ่ายที่ถูกถาม

พวกเด็กๆ เกาะกลุ่มกันแน่นและตัวสั่น คนหนึ่งตะโกนถามมา

“คุณเป็นทหารรีเปลา พวกเราไม่ได้เป็นโจรนะ อย่ามาจับเราเลย”

“เราเป็นหมอ หมอรักษาคนป่วยนะ เราเป็นเพื่อนกัน”

เด็ก ๆ สบตากันอย่างนึกแคลงใจ เด็กคนเดิมจึงเอ่ยถามขึ้นมาอีก

“คุณเป็นคนหมู่บ้านไหน?”

สิ่งโตนิ่งเงียบไปเพียงครู่ มองเด็กกลุ่มนี้อย่างเวทนา อยู่ในวัยเรียนแท้ๆ แต่กลับต้องมาหนีหิวซุกหัวซุนท่ามกลางป่าเขาที่สดแสนจะหนาวเหน็บ

“พวกหนูต้องตอบก่อนสิ แล้วฉันจะตอบทุกคำถามเลย ว่ายังไง” สิ่งโต ชูสองนิ้วให้สัญญา

เด็ก ๆ เป็นฝ่ายนั่งเงียบ แต่สายตาลดความหวาดระแวงลง

“แม้คุณจะดูเหมือนทหารมาก แต่คุณก็ดูเหมือนหมอด้วย” พวกเด็ก ๆ มงคูดึงโตจากหัวจรดเท้า ยังมีแววลั้งเลนินด ๆ

“คุณมียามาใบใหญ่สะพายอยู่ด้านหลัง” เด็กคนหนึ่งตะโกนจนลั่นป่า จะตกใจอะไรขนาดนั้น

“เครื่องมือนี้เอาไว้รักษาคนเจ็บใจ” สิงโตจำเป็นต้องพิสูจน์อาชีพของตนเอง โดยการเปิดกระเป๋าที่สะพายติดตัวมาด้วย เพื่อหยิบ ชัก ล้วง เครื่องมือโน่นนี่ขึ้น มาแสดงตัว “นี่ไง รู้จักมั๊ย เข็มฉีดยา”

“งั้น...อยากถามอะไรก็ตามมาสิ” หลังจากที่เงียบไปครู่เล็กๆ เจ้าตัวน้อยทั้งหลายจึงอนุญาตให้สิงโตสอบถามตามประสงค์

เขาจึงค่อย ๆ นั่งลงบนโขดหินซึ่งยื่นเหยียบบอยู่ เพื่อที่จะได้มองเห็นกันชัดเจน ระหว่างผู้ใหญ่แปลกหน้ากับเด็กที่เพิ่งรอดพ้นจากความหวาดกลัวจนชินชา

“พวกหนูเป็นเด็กจากหมู่บ้านไหน” น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลและแผ่ความเมตตาเอาไว้

“พวกเราเป็นคนหมู่บ้านตานู อยู่ทางฝั่งใต้ แต่ตอนนี้หมู่บ้านของพวกเราถูกเผาจนหมดแล้ว” เด็กคนหนึ่งเล่า

สิงโตฟังน้ำเสียงที่สิ้นเครือของพวกเด็ก ๆ ซึ่งเขามั่นใจว่าไม่ได้มาจากความเย็นยะเยือกของสายน้ำเพียงอย่างเดียว เด็กพวกนี้เพิ่งผ่านวิบากกรรมที่เพิ่งเริ่มต้นอย่างจริงจัง หลังจากที่แผนการระบบเดิม ๆ ของฐานทัพใช้ไม่ได้ผล เขาไม่แปลกใจเลยว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้น หลังจากการมาของผู้การวิกี้

“แล้วพวกหนูจะทำยังไงต่อไป คนที่เหลืออยู่หายไปไหนกันหมด” เขาซักต่อ

“พวกเราจะเดินทางไปบ้านบายมัน ที่นั่นแข็งแแกร่ง คนอื่น ๆ ก็จะไปรวมตัวกันที่นั่นด้วย”

“บายมันเหรือ!” สิงโตย้ำคำนั้น ให้หวนนึกถึงใบหน้าของเด็กน้อยที่ร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดและทรมาน อดทนกับบาดแผลที่ถูกกระสุนของ คนบางกลุ่มเจาะทะลวงอย่างโชคร้าย แต่ยังมีนับว่าเป็นเรื่องโชคดีที่ไม่โดนจุดสำคัญ ของร่างกาย กอปรกับมีกิริยาเลือดตรงกับเขาพอดี

“แล้วคุณล่ะ กำลังจะเดินทางไปไหน หรือหมู่บ้านของคุณโดนถล่มมาเหมือนกัน” ด้วยความใสซื่อบริสุทธิ์ เด็กพวกนั้นพากันชักเขากลับ

สิงโตได้แต่ยิ้ม เขาตอบโดยการยื่นมือไปลูบหัวของเด็กๆอย่างเอ็นดู แม้ใจ
ลึกๆดูเหมือนจะเวทนาเสียมากกว่าก็ตาม หัวอึดใจต่อมา ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนอย่าง
สง่าผ่าเผย เขาแหงนมองฟากฟ้าซึ่งมัวไปด้วยควันไฟ รับรู้ด้วยสัญชาตญาณ
นักรบได้ทันทีว่า อันตรายกำลังไล่หลังเด็กๆพวกนี้มาอย่างน่าเกรงกลัว

“แล้วพวกหนูไปบ้านขายมันถูกหรือ” เขาไม่คิดว่าจะเป็นการถามโง่งไป
ซะได้ เพราะเด็กๆพวกนั้นกลับพยักหน้าอย่างมั่นใจออกมันใจซะเหลือเกิน หมอหนุ่ม
ค่อยรู้สึกโล่งใจไปอีกเปลาะ

แม้ในเสี้ยวขณะหนึ่ง เขากลับหวนคิดถึงเรื่องของตนเอง หัววันคืนที่เขา
หายตัวมาจากเรือนไม้กลางป่าและฐานปฏิบัติกรรมวัตรจะนานเกินไปถึงเปล่า
กับการที่ใครสักคนจะสงสัยแม้มันจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยก็ตาม เขาไม่เคยคิด
อยากมีศัตรู แต่ก็นั่นล่ะ ..เขามี

‘ได้เวลากลับไปที่สิน่า’

ก่อนที่จะหันหลังรำลือเด็กๆผู้รอดชีวิตจากบ้านदानู สิงโตแนะนำเส้นทาง
ลัดซึ่งคนขายมันและเขาเคยใช้ตอนเร่งรีบไปรักษาคนเจ็บเมื่อไม่นานมานี้ แม้มัน
จะมีอันตรายพอสมควรจากสัตว์ป่า แต่ถ้าให้เลือกเผชิญกับมนุษย์ใดใครกบาง
ชนิดในเวลานี้ เขาเลือกอย่างแรกให้กับมนุษย์ไว้เพียงส่าน่ารักจะดีกว่า

เรือนไม้หลังน้อยถูกทาพาทด้วยแสงจันทร์ในคืนเดือนแรมจนดูกระจ่าง
สวย แต่ทว่า ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของซึ่งได้จากไปหลายเวลา กลับเกิดอาการลังเล
ใจที่จะเข้าไปเหยียบยงเรือนของตนซะได้ เขากำลังขึงตาเพ็งมองลอดผ่านพุ่มไม้
อย่างเงิบเขี้ยว สมอังกาลังใช้ความคิดในการชั่งเกลาสถานการณ์เบื้องหน้าว่า
มันคือเรื่องดีหรือร้ายกันแน่!

ท่ามกลางเสียงแหลมเสียดหูของแมลงตัวเล็กๆที่นำขบวนกันบินว่อนไปทั่ว
กอปรกับกลิ่นดอกไม้ป่าอันอบอวลที่แทรกซึมอยู่ทั่วทุกอณู ความหนาวเหน็บของ
ค่าคืนแทรกซอนผ่านสายลมมาจากเทือกเขามหิมา ชายหนุ่มรู้สึกอยู่ลึกๆว่า
อุณภูมิจาค่อยๆติดลบลงเรื่อยๆจนเขาต้องแข็งตายไม่เกินคืนนี้แน่ๆ

และต่อเมื่อแสงจากตะเกียงเจ้าพายุสว่างไสวส่องทางให้กับทหารสอง
สามนายที่กำลังหัวเราะร่วน และดูจะมีความสุขกับเหล่าขวดเล็กๆที่ถืออยู่ในมือ
เขาแน่ใจเลยที่เดียวว่าคุ่นเคยกับทหารพวกนั้นดีพอๆกับแมลงนำรำคาญพวกนี้

โดยไม่รอช้า สิ่งโตจึงเคลื่อนกายออกจากที่กำบัง มุ่งตรงไปยังจุดซึ่งแขกไม่ได้รับเชิญกำลังปักหลักเฝ้ากันอยู่ ที่ตรงนั้นก็คือด้านหน้าของตัวเรือนของเขานั่นเอง

“ไม่นึกเลยว่า ไม่อยู่แค่ไม่กี่วัน บ้านจะถูกยึดซะแล้ว”

ทหารจากหน่วยยึดนครพร้อมใจกันหันมองเจ้าของเสียงทุ้มอย่างทันท่วงที สีหน้าของพวกนั้นบอกรอคารตื่นเต้นและสิงโลด

“หมอกลับมาแล้ว! ตัวเป็นๆซะด้วย... คราวนี้หายไบนานจนพวกเรากลับกันไปหมด” คนหนึ่งทักทายอย่างทันท่วงที

“กลัวเรื่องอะไรกัน” สิ่งโตถามพลางก้าวขึ้นบันไดบ้านที่ฝุ่นจับจนเขรอะ พลทหารทั้งสามนายมองตามบุรุษผู้เป็นเจ้าของเรือน จนกระทั่งเขาไปยืนนิ่งอยู่บนระเบียงและชะเง้อสนทนากับพวกเขาต่อ

“เรื่องที่คุณพันอัลเบิร์ตพูดไปทั่ว ชาวว่าหมอตายแล้วตอนที่กองทัพเราเข้าคู่มือกองโจรเมื่อหลายวันก่อน แต่หัวหน้าไม่เชื่อ ก็เลยส่งพวกเรามาเฝ้ารอหมออยู่ที่นี่ แล้วมันก็เป็นจริง หมอตายยากกว่าที่พวกเราคิด” ทหารนายหนึ่งพูดถึงเจฟเพื่อนที่เขาไว้ใจมากที่สุด

การส่งทหารมายังที่ซุกหัวนอนของเขาเป็นเพราะความอาทรห่วงใยหรือเพราะอะไรกันแน่ ความสงสัยเริ่มประดังเข้าสมองของเขาตั้งแต่เดินก้าวข้ามทะเลสาบที่มีเลือดไหลปะปนและล่องลอยการเผาไหม้ของต้นไม้เป็นระยะ แถมด้วยรอยย่ำเท้าของกลุ่มคนที่มีเก็นสิบก่อนจะมาถึงเรือนไม้ของเขาอีกนั้นแล้ว—หรือว่านี่คือกลางบอเหตุให้รู้ว่าอิสรภาพของเขา กำลังถูกรุกราน

“แล้วหัวหน้าจอมห้ามของพวกนายอยู่ที่ไหน?” เขาถาม แต่ขาดคำนั้น ประตูซึ่งอยู่เบื้องหลังกลับถูกเปิดออกด้วยฝีมือของใครบางคน

“ข้อหาบุกรุกของประเทศคุณหนักมัย ผู้พันเจฟ” สิ่งโตรู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องหันไปมองให้เสียเวลา เจฟยืนยิ้มกอดอกอยู่ตรงธรณีประตูแล้ว

“อาจจะหนักถ้าเราไม่ใช่เพื่อนกัน ฌอน” หัวหน้าหน่วยยึดนครเดินเข้ามาใกล้ๆและตบ่าเพื่อนเบาๆ เพื่อเป็นการทักทาย

เขาตะโกนสั่งลูกน้องคนสนิทสามนายที่หิวกันมานุกรุกบ้านของเพื่อนจอมดีอให้คอยเฝ้ายามและรักษาความปลอดภัยอย่างดีที่สุด สำหรับการสนทนาสองต่อสอง ระหว่างเขาและหมอจอมมุทะลุ

“ฌอน นายไม่คิดบ้างรึว่า การหายตัวไบนานๆ อาจสร้างความลำบากให้

กับตัวเองได้นะ” เจฟเกลือกตามองเพื่อนซึ่งนั่งอมยิ้มอยู่ตรงหน้า

“ลำบากยังไง ผมไม่ใช่คนของกองทัพ ผมเป็นแค่หมอ คุณก็รู้นี่เจฟ” เขา
ทิ้งท้ายประโยคด้วยเสียงแหลมเล็กเหมือนเยาะหยัน

“ให้ตายเถอะเพื่อน ถ้าคุณยังไม่ลืมน้ำว่าตัวเองไม่ได้เป็นแค่หมอ ...การที่คุณ
ทำแบบนั้น” เจฟหยุดพูดชั่วคราว เพราะดวงตาคู่สนทนากำลังตั้งคำถาม “ผม
หมายถึง คุณหายหัวไปอย่างนั้น ก็เท่ากับเปิดโอกาสให้คนที่ไม่หวังดีหรือศัตรูตัว
เบ้งๆของคุณ หาโอกาสเล่นงานคุณได้นะสิ”

สิ่งใดหนึ่งเจียบฟังเพื่อนพรั้ง เขาไม่ได้สนใจจะมองหน้าเจฟอีกแล้ว แต่กลับ
จ้องมองไปนอกหน้าต่างเพื่อชมดวงจันทร์ซึ่งกำลังเส้าโค

“เอาเถอะ ใครอยากจะทำอะไรก็เชิญตามสบาย เพราะชีวิตของผมนักก็ไม่ได้
ได้มีค่ามากมายนัก ผมให้สิทธิเต็มที่สำหรับคนที่สามารถล้มผมได้” สิ่งใด
หัวเราะน้อยๆ แต่เจฟไม่ขันด้วยสักนิด เขามองเพื่อนต่างชาติด้วยความห่วงใย
เขารู้เสมอว่าความคุดันที่หมอนุ่มแสดงออกคือสิ่งตรงกันข้ามกับหัวใจเสมอ

“ชีวิตของทุกคนมีค่าตามชะตากรรม บางทีคุณอาจเกิดมาเพื่อจัดการกับ
บางสิ่ง ในขณะที่ผมทำเหมือนคุณไม่ได้ และบางเรื่องคุณก็ไม่มีทางทำได้เหมือน
ผม” เจฟพูดจบหยิบซองบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อและวางมันลงบนโต๊ะซึ่ง
วางกางกั้นระหว่างเขาทั้งสอง มันคือจดหมายฉบับหนึ่ง

“ผมอยากให้คุณระวังอัลเบิร์ตให้มากขึ้น สองสามวันก่อนพวกนั้นมาที่นี้
คุณคงรู้ว่าไม่ใช่เรื่องดี”

“ความโหดร้ายของเจ้านั้น ไม่ได้น่ากลัวมากกว่าความโง่ของมันหรอก” เขา
ตีราคาคำหัวหัวหน้าหน่วยยมทูตต่ำเสมอ

เมื่อเวลาเกือบสองชั่วโมงให้หลัง การสนทนาเคร่งเครียดระหว่างเพื่อนรัก
จบลงโดยบริบูรณ์ มิตรสหายผู้บุกรุกจากไปแล้ว เรือนไม้กลับสู่สภาวะที่เสียบัง
เจกเช่นเดิม สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่ามนุษย์ หลงเหลือแต่เขาเพียงผู้เดียวเท่านั้น สิ่งใดยัง
นึกใคร่ครวญถึงคำพูดสุดท้ายที่เจฟกระซิบบอกตรงประตู “รักก็อยากเจอนาย”

ใช่แล้ว—ตั้งแต่นายใหม่ของกองทัพมาประจำการที่นี่ ยังไม่มีแม้แต่ครั้ง
เดียวที่เขาจะเผลอหัวไปยังฐานทัพ

‘จดหมายจากฝรั่งเศส’

กระดาศษาแผ่นบางถูกกางออก ลายมือภาษาอังกฤษตัวบรรจงซึ่งเขียนด้วยดินสอระบายคำไว้เพียงบรรทัดเดียวเท่านั้น เขายังจำได้ดีว่าคนที่เขียนมีรอยยิ้มที่งดงามเพียงใด มีน้ำใจขนาดไหนกับคนที่ไร้ความรู้สึกเช่นเขา สิ่งใดบรรจงอ่านทุกถ้อยคำที่เรียงร้อยอยู่บนหน้ากระดาษสีชมพู กลิ่นน้ำหอมที่คุ้นเคยยังไม่เจือจางไปกับระยะทางที่แสนไกล

“ฉอน คุณเป็นคนที่ไรร้ายที่สุด ฉันทเกลียดคุณ” เสียงนั้นยังดังก้องอยู่ในความทรงจำ คำตัดพ้อต่อว่าจากหล่อน แรงจากมือขวาที่ฟาดลงมาบนใบหน้าสาๆของเขาอย่างจัง

ฤทธิ์โทษของผู้หญิงไม่น่ากลัวเทียบเท่ากับน้ำตาที่ไหลพร่างพรูลงมาแบบไม่ยอมหยุด ในวันนั้นเองที่เขาขอให้หล่อนตกลงแต่งงานกับมหาเศรษฐีที่บิดาเป็นคนเลือกให้ หนึ่งปีผ่านไปก็ไร้การติดต่อ ความสัมพันธ์ที่ด่างและทุกอย่างกำลังจะจบลง ถ้าเพียงแต่จดหมายฉบับนี้ไม่มาถึงมือเขา

‘ฉันจะไปภูสถานเพื่อพบกับคุณเป็นครั้งสุดท้าย’

แม้ว่าล้มปดาห์ที่ผ่านมาเขาต้องเหน็ดเหนื่อยและไม่ได้พักผ่อนนอนหลับเท่าที่ควร แต่ในคืนนี้กลับยากเสียยิ่งกว่า การข่มตาให้หลับทั้งๆที่ในสมองยังวนเวียนไปด้วยข้อความในจดหมายนั้น ท่ามกลางความเงิบงันและเยือกเย็นเช่นนี้ มันช่างทรมาณเหลือเกิน

ประเทศไทย ต้นเดือนพฤศจิกายน ...ดวงอาทิตย์ในเวลากลางคืนที่เย็นร้อนแรงส่องสาดกระทบผืนผิวน้ำทะเลสีฟ้าครามทองแสงจนเกิดประกายระยิบระยับคลื่นลูกเล็กใหญ่ม้วนตัวเข้าถาโถมหาดทรายสีขาวที่สงบเงียบและเว้งว้าง

ไกลออกไปจนสุดชายหาดคือเขาสูงใหญ่ที่ตระหง่านกางกั้น หินรูปร่างแปลกพิสดารมากมายตั้งระกะระกะไม่เป็นระเบียบ ห่างจากชายหาดตรงนั้นไปเพียงไม่ถึงสี่เมตรปรากฏบ้านหลังเล็กๆซุกซ่อนอยู่ในแมกไม้สวยงาม บ้านไม้ยกพื้นออกแบบแนวศิลปะตะวันตกผสมผสานกับไทยได้อย่างลงตัว เพิ่มสีสันด้วยสีโทนอบอุ่นสบายตา ระเบียงด้านหน้ากว้างและจัดตกแต่งด้วยเครื่องประดับจำพวกเปลือกหอยเสียเป็นส่วนใหญ่ มีเพียงแจกันใบหนึ่งตรงมุมด้านขวาที่บรรจุดอกกุหลาบสีขาวบริสุทธิ์ไว้มากกว่าร้อย โดดเด่นขึ้นน้ำสายตาคนผ่านไปมาได้อย่างดี

ประตูไม้สีดีำนวนาวถูกผลักออกเพื่อต้อนรับอากาศภายนอก หญิงสาว

ก้าวข้ามธรณีประตูออกมาเป็นเฉิดฉายอยู่ตรงระเบียง อาศัยร่มลั่นทมซึ่งกำลังผลิ
ดอกเต็มต้นทอดกิ่งก้านระกระระเหินระเบียง มันใจดีมากทีเดียว โดยเฉพาะ
เวลาเกือบเที่ยงวันซึ่งแสงแดดแรงแบบนี้ หล่อนหันหน้ามองไปยังทะเลด้วย
อารมณ์เบิกบาน ยืดเส้นยืดสายและบิดตัวไปมา ยักย้ายสายตัวอย่างมีความสุข
ดังว่าที่นี่คือโลกส่วนตัวซึ่งไม่มีใครสามารถรุกล้ำมาถึงได้

หญิงสาวแสนสวยในชุดเสื้อยืดสีขาวและกางเกงขาสั้นเนื้อยีนส์ เดิน
กระฉับกระเฉงไปยังโต๊ะและเก้าอี้สีขาวชุดเล็กๆ ใกล้กับแจกันกุหลาบ หล่อนนั่งลง
และหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กได้โต๊ะขึ้นมาวางข้างบนแล้วเปิดออก

“ไหนคูสิ ว่าใครยังเป็นห่วงเราอยู่บ้าง” พุดพึมพำกับตนเองระหว่างที่กำลัง
เช็คข่าวและอีเมลซึ่งเพื่อนๆ ยังปรานีส่งมาให้ทั้งด้วยความยินดีและควั่นอกหู

~ยัยแสงดาวจอมบื้อ! ถ้ายังมีชีวิตอยู่~

หล่อนหรือยัยแสงดาวจอมบื้อ เผลออ่านคำขึ้นต้นอีเมลของนุติจอมจุ่นด้วย
เสียงอันดัง เขาคือเพื่อนสนิทที่คบหากันมาตั้งแต่วัยประถมจนเติบขึ้นมาอายุอานาม
ก็ปาเข้าไปสี่สิบห้าสิบหกกันแล้วก็ยังหาโอกาสเลิกคบกันไม่ได้เสียที หล่อนยิ้ม
และหัวเราะเบาๆ เมื่อนึกถึงสีหน้าตลกๆ ของเพื่อนชายผู้นี้

~โง่มาตั้งแต่เด็กๆ ก็ยังไม่วายจะงัดต่อไป ทำตัวไร้เดียงสาให้ใครสงสาร
เฮอะ!!! มีแต่คนเขาจะสมน้ำหน้ากันที่บ้านทั่วเมือง ฉันทให้เวลาแกอีกสามวัน ถ้า
ยังไม่กลับมารุงเทพ ฉันทจะเป็นฝ่ายไปลากคอแกถึงสมุยด้วยตัวเอง ปล.กรุณา
เปิดโทรศัพท์มือถือด้วยหลังจากที่อ่านจบ ขอขอบคุณ~

แสงดาวได้แต่ส่ายหน้าและไม่มีทีท่าจะตอบข้อความที่เพิ่งจะอ่านจบไป
เลยสักนิด แต่หล่อนกลับนั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและอ่านอีเมลฉบับอื่น
ต่อไปเรื่อยเปื่อย เป็นอันว่าข้อความฉบับที่ 32 จากนุติก็เลวเช่นเคย แม้หล่อน
ตั้งใจไว้ว่า อีเมลคือการสื่อสารเพียงอย่างเดียว ที่อนุญาตให้คนสนิทสามารถ
ติดต่อกลับมาหาได้ก็ตาม ครั้นจะอาศัยไอ้เจ้าโทรศัพท์มือถือเจ้ากรรมซึ่งถูกปิด
ตายมาประมาณหนึ่งเดือนเศษก็คงจะไม่ได้เสียแล้ว แสงดาวมั่นใจเลยว่าหล่อนลืม
ไปแล้วจริงๆ ว่ามันวางอยู่ตรงชอกหรือมุมไหนของบ้านกันแน่

หลังจากทำกิจธุระส่วนตัวเสร็จสรรพ แสงดาวจึงทอดกายระหงลงจากบ้าน
เป็นครั้งแรกในรอบวัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่แดดทุเลาลงบ้างแล้ว ลมกำลังพัดเย็น
สบาย หล่อนอาศัยช่วงเวลานี้เดินย่ำทรายบนชายหาดจนเป็นกิจวัตรประจำวัน

ชาวบ้านเจ้าของเรือนริมทะเลในละแวกหาดเริ่มชินชาและหมดความตื่นเต้นลงไป ไม่น้อยแล้ว กับภาพของดาราสาวสวยที่มักจะลงมาเดินเล่นเพียงลำพังและสงัดมิด ทักทายให้บ้างเป็นบางครั้ง ซึ่งโดยมากแล้วหล่อนมักจะเหม่อลอยและเงิบขมขื่น เสียมากกว่า

“แสงดาว!” เสียงคุ้นเคยของชายคนหนึ่งตะโกนเรียกชื่อหล่อนมาแต่ไกล ดวงตาคู่งามซึ่งกำลังจับจ้องปราสาททรายที่เด็กชายชาวเลก่อเล่นไว้และ ถูกคลื่นซัดทีละน้อยจนไม่เหลือรูปทรงเดิม กลับต้องเหลียวไปมองยังที่มาของเสียง นั้นด้วยความประหลาดใจ

หนุ่มสาวคู่นี้ตาลีตาเหลือกวิ่งตุบัตตุบ่มาตามแนวทราย นึกเข้ามาใกล้ ด้วยระยะเวลาเร็วฉิว ก่อนจะกระโจนเข้ากอดรัดร่างแข็งที่ชื่อของแสงดาวด้วยอาการ ตื่นเต้นน้ำคั่ง

“พอได้แล้ว” แสงดาวแกะมือของทั้งคู่ออกจากทั้งสองแขนของตนเองด้วยความรำคาญ หล่อนกำลังหน้าหงิกได้ที่

“พวกแกตามหาฉันเจอได้ยังไงกันเนี่ย” หล่อนไม่อย่างเชื้อสายตาตัวเอง ว่าเพื่อนจอมเพี้ยนทั้งสองคนจะตามมาถึงเกาะนี้ได้ ‘บ้านนี้เป็นความลับไม่ใช่เหรอ’ แสงดาวแสดงสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก

“ว่าไง นูติ เธอด้วยมีนา ฉันอุตส่าห์หนีร้อนมาพึ่งเย็นที่นี่ พวกแกยังมีหน้า จะตามมาวุ่นวายฉันอีกเหรอ” สองมือเท้าสะเอว พร้อมกับจ้องหน้าถามเพื่อน ทั้งสองด้วยสายตามหาโหด

“ก็พวกเราเป็นห่วงเธอนี่นา กลัวว่าเธอจะเสียใจมากจนคิดสั้นฆ่าตัวตาย ฉันนี่ภาพไม่ออกเลย ดาราสาวโดดน้ำทะเลตาย คงจะพองอืดน่าเกลียดน่ากลัว” มีนา เพื่อนสาวตัวเล็กชี้แจงเหตุผลของการมาเซอร์ไพรส์ถึงที่นี่ด้วยท่าทางขยาตๆ

“พวกเราเป็นห่วงเธอจริงๆนะ โดยเฉพาะคุณเมฆ เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ เลยละ โอเวอร์ซะไม่มี” นูติเพิ่มเติมอีกหนึ่งเหตุผล

แสงดาวถอนหายใจและส่ายหน้าด้วยความเบื่อหน่าย หล่อนงใจหนีสังคมที่วุ่นวายมาหาที่หลบภัยซึ่งเป็นบ้านเกิด หลังจากที่ย้ายครอบครัวเข้ากรุงเทพฯ พร้อมกับพ่อแม่ซึ่งเป็นข้าราชการปลดเกษียณ บ้านพักหลังนี้เป็นความลับของ แสงดาวกับครอบครัวเท่านั้น ซึ่งมันถูกปล่อยทิ้งร้างมานานหลายปี

“ไปคุยกันที่บ้าน” แม่น้ำเสียงไม่ได้เจือแววยินดีในการชักชวนเลยสักนิด

แต่ทั้งนุติและมีนาทีก็นินเฮฮาบ้างตามเพื่อนสาวคนดังไปอย่างไม่รู้ลึกรู้สา

บ้านสี่ขาหลังเล็กๆของหล่อนที่เคยสุดแสนจะสงบร่มรื่น และเต็มไปด้วยธรรมชาติที่บริสุทธิ์ที่สุดก็ใสต้องอวสานลงไปในวันพรุ่งนี้ หลังจากที้อาคันตูกะจอมจุ่นจากกรุงเทพฯเยื่อนได้เพียงไม่นาน เสียงเพลงเร็ดก็จากเครื่องเล่นซีดีเปิดดังมาจากห้องพักด้านใน ผลไม้บนานาชนิดถูกจัดวางบนโต๊ะกลม เครื่องดื่มหลากสีในแก้วรูปทรงสี่เหลี่ยมวางอยู่ใกล้ๆ สองสาวนั่งบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกัน ในขณะที่ผู้ชายเพียงหนึ่งเดียวกำลังยื่นเกาะราวระเบียงบ้านเพื่อมองไปยังชายหาดที่สวยงามเบื้องหน้า

“ไม่ยักรู้ ว่าเธอมีบ้านหลังนี้ด้วย ไม่เคยพาฉันมาเลยสักครั้ง” นุติตัดพ้อเพื่อนสาวเจ้าของบ้าน

“แสงดาว เธอคงไม่รู้ว่าสถานการณ์ที่โน่นเป็นยังไงบ้าง ระหว่างที่เธอหลบมาอยู่ที่นี่” มีนาพูดขึ้นมา ระหว่างที่แสงดาวกำลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม นุติเดินกลับมาสมทบโดยนั่งลงข้างๆกับมีนา

“ถ้าหากพวกเธออยากอยู่ที่นี้ต่ออีกสักสองสามวัน ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ เพียงแต่ไม่ต้องพูดเรื่องน่าปวดหัวให้ฉันฟัง เข้าใจไหม” แสงดาวพูดพลางเริ่มเปิดหนังสือเล่มเล็กๆในมือที่ละหน้า ซึ่งเป็นหนังสือที่หล่อนอ่านแก้เบื่อมาตลอดทั้งเดือนที่ผ่านมา

นุติและมีนามองเพื่อนสาวที่ยังคงเลือกนั่งไม่รู้ร้อนรู้หนาวแทนการตื่นตัวรับฟังในสิ่งที่พวกเขาห่วงใยนักหนา

“แต่มันเป็นเรื่องของเธอโดยตรงนี่ วันใดวันหนึ่งเธอก็ต้องรู้อยู่ดีนะแหละ รู้ซะวันนี้เลย มันอาจจะทำให้เธอทำใจได้เร็วขึ้นนะ” มีนายังยืนยันที่จะปฏิเสธข้อแลกเปลี่ยนที่แสงดาวเสนอให้

“ใช่ การหนีความจริงมันไม่ได้ช่วยอะไรเธอได้หรอกนะ และฉันก็ไม่คิดว่าเธอจะอยู่ที่เกาะนี้ไปตลอดชีวิตด้วย กลับไปเผชิญหน้ากับมันเถอะ เรื่องข่าวควาเสียหายไม่นานคนเขาก็ลืม” นุติกล่าวเสริมเพื่อนสาวที่อุตสาห์สืบเสาะตามมาด้วยกันอย่างปรารถนาดี

“การจะเป็นคนของประชาชนนะมันยาก ยิ่งเป็นนางร้ายอย่างเธอด้วยแล้ววางตัวลำบากกว่าร้ายเท่า แต่เรื่องที่เจ็บใจมากกว่านั้น ข่าวเสียหายๆมันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ” นุติยังคงพูดต่อไป ในขณะที่แสงดาวยังคงนั่งเงียบและไม่เคลื่อนไหว

ไหวใดๆ แม้กระทั่งการเปิดหนังสือหน้าถัดไป

“การที่เธอเป็นนางร้ายมันไม่ใช่ความผิดนะแสงดาว เธอไม่ได้ร้ายอย่างไร
หนังซะหน่อย และอีกอย่างฉันมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าคุณเมซรักเธอจริงๆ”
มีนาพูดพลางพยักหน้าและหันไปมองนุติ

“เธอไม่ได้ไปแย่งแฟนชาวบ้านอย่างที่ใครเขาเข้าใจสักหน่อย เพราะฉันเธอ
ต้องพิสูจน์ตัวเอง” ก่อนที่นุติจะพูดต่อไปอีกไม่รู้สักกี่ประโยค แสงดาววางหนังสือ
ในมือลงบนโต๊ะจนเสียงดัง ‘ปัง!’ สีหน้าของหล่อนเคร่งขรึมและดูน่ากลัวขึ้นอีก
หลายเท่า การถอนหายใจครั้งนี้คือความเอือมระอาเหลือทน

“ดาราทกกระป๋องอย่างฉันจะพิสูจน์อะไรได้ ทุกอย่างมันจบและก็พังทลาย
ไปหมดแล้ว”

เพื่อนทั้งคู่กลืนน้ำลายลงคอ

“แล้วคุณเมซล่ะ” มีน่ายังกล้าถาม

“เรามีคู่มั่นแล้วจริงๆ คุณหนูไฮโซหน้าหวานที่ตามประกบแจทุกฝี่้าวไง”
ดาราสาวเปลอตะโกนออกไปอย่างลืมตัว จนทำให้เพื่อนทั้งสองคนตกตะลึงนั่งตัว
แข็งทื่อ ปากอ้าค้างหลายวินาที

“ส่วนข่าวร้ายที่พวกเธอกำลังจะบอก คือเรื่องที่ฉันถูกถอดออกจากหนัง
เรื่องใหม่ ฉันรู้อยู่แล้วว่ามันต้องเป็นแบบนี้”

แสงดาว รุ่งเรืองรัศมี ดาวร้ายหน้าสวยกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สงบลง
หล่อนรู้ว่า ความเป็นจริงของชีวิตในวันนี้ต่างจากหลายเดือนที่ผ่านมา งานแสดง
ที่เคยรับจนแทบไม่ได้กระดิกตัว กลับลดลงจนไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว มรสุมข่าวลือ
ข่าวร้ายก็มากเสียจนตามแก้ตามไขกันไม่หมด ชายคนรักที่เคยมั่นใจว่าสามารถพึ่ง
พาได้กลับกลายเป็นคนอื่นไปเพราะมีพันธะผูกพันกับบุตรสาวแสนน่ารักของเพื่อน
บิดา ซึ่งมีฐานะทางสังคมและฐานะทางการเงินทัดเทียมกัน ตูนาหันหันหันหมาย
กันตั้งแต่ยังไม่ลืมตามมาดูโลก เหมือนในละครน้ำเน่าที่หล่อนเคยเล่นมาหลายต่อ
หลายเรื่อง และที่เหมือนยิ่งกว่านั้นจนน่าขนลุก แสงดาว รุ่งเรืองรัศมี กลายเป็นนาง
ร้ายทั้งในและนอกจอไปโดยคุณผี

“พวกเรารอเธอเสมอนะแสงดาว” คำสุดท้ายก่อนที่เพื่อนซึ่งทั้งสองจะโบกมือ
ลาเพื่อกลับไปยังกรุงเทพ หลังจากที่ไม่สามารถกลั๊ยกล่อมผู้หญิงใจแข็งและเด็ด
เดี่ยวเกินร้อยได้สำเร็จ

คำสัญญาที่ทั้งสามเกี่ยวกับอยและร่วมกันปฏิญาณครั้งล่าสุด เกิดขึ้นโดยสภาพการถูกบังคับ นั่นคือการเก็บความลับเกี่ยวกับบ้านหลังน้อยของหล่อนเอาไว้ แม้ญาติและมิณาไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งก็ตาม

ทางเลือกของแสงดาวในวันนี้ คือการคิดทบทวนเรื่องราวทุกอย่างที่ผ่านมา ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่โลกมายา แวดวงที่ใครๆต่างก็หลงเสน่ห์ จนกระทั่งมีโอกาสแสดงเป็นตัวประกอบ ขยับเลื่อนขั้นเป็นเพื่อนนางเอก และที่สร้างชื่อเสียงให้พอประมาณไม่ถึงกับโด่งดังนัก ก็คือบทบาทร้ายสติแตก เอาแต่ใจตัว เป็นลูกคุณหนูฐานะมีอันจะกิน ซึ่งมีความแตกต่างกับตัวจริงของหล่อนทุกประการ

แต่สิ่งที่ทำให้แสงดาว นางร้ายศัตรูอันดับต้นๆของแม่ค้าตลาดสดโด่งดังเป็นพลุแตก กลับกลายเป็นเรื่องซิงรักหักสวาทททายาทตระกูลอานันท์ตรัย เจ้าของธุรกิจโรงแรม สถานบันเทิงระดับวีไอพี และสายการบินนานาชาติทั่วโลก

โดยขอก้าวหาที่หล่อนได้รับอย่างไม่มีข้อแม้ เริ่มตั้งแต่ เสนอตัวให้ฝ่ายชายเพราะหวังตกถึงข่าวสารใบใหญ่ที่หญิงสาวทั่วเมืองต่างก็หวังอยู่เช่นกัน เป็นมือที่สามระหว่างคู่รักที่เหมาะสมกันมากที่สุดในประเทศขณะนี้ เป็นตัวการกลั่นแกล้งฝ่ายหญิงคู่หรืออย่างไม่ลดละ นิสัยร้ายไม่มีดี หยิ่ง จองหอง เป็นเด็กบ้านนอก แต่ดันลืมหัดแล้วคนอื่นเขาดูแคลน

แสงดาวหลับตาลงในห้วงความนึกคิด อยากสั่งสมองให้หยุดคิดถึงเหตุการณ์ร้ายๆเหล่านั้น รวมทั้งใบหน้าของผู้ชายซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด พายุร้ายที่ถาโถมเข้าใส่ผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่ง มันช่างหนักหนาสาหัสจนแทบจะยืนรับไม่ไหว หล่อนอาจจะล้มไปแล้วก็ได้ถ้าเพียงแต่ไม่ได้รับกำลังใจที่แสนงดงามและมีคุณค่าที่สุดจากบิดามารดาซึ่งคอยห่วงใยและปลอบใจเสมอ

และวันสุดท้ายที่แสงดาวไม่อาจใช้ชีวิตที่บ้านสวยหลังนี้ได้อีกต่อไป เหตุผลที่สามารถละลายคนใจแข็งอย่างหล่อนให้ยินยอมและกลับคำตนเองได้ คงหนีไม่พ้นเรื่องของครอบครัวที่หล่อนแสนห่วงและแสนรักเป็นนักหนา คราวนี้เสียงโทรศัพท์ของมารดาในตอนเช้า เวลาประมาณเจ็ดนาฬิกา หล่อนรีบเก็บเสื้อผ้าวและของรักต่างๆที่นำติดตัวมายัดใส่กระเป๋าลากใบโต ตะบึ้งรถเก๋งคันงามออกจากวิมานน้อยริมทะเลในทันที

“แม่คะ! แม่ เปิดประตูให้แสงดาวหน่อย” หล่อนตะโกนเรียกมารดาอย่างร้อนใจ เหงื่อเปียกปอนไปทั้งร่าง หล่อนสะอื้นพลางกดกริ่งประตูโดยไม่ยอม

ปล่อย พยายามเรียกอยู่นาน แต่ก็ไร้วิแววของผู้บังเกิดเกล้าทั้งสอง

หัวใจของแสงดาวแทบจะระเบิดออกเป็นจุนหะให้ได้ หล่อนครุ่นคิดคำนึงถึงคำพูดสั้นเทาของแม่เกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยของพ่อมาตลอดทาง ตั้งแต่ก้าวแรกที่หันหลังให้กับบ้านชายทะเลหลังน้อย จนกระทั่งเดินทางมาถึงบ้านที่กรุงเทพฯ อย่างรวดเร็ว

“กลับมาซะทีนะยัยลูกจอมดื้อ” มณีจันทร์เคาะหัวลูกสาวเบาๆ เป็นเชิงล้อเล่น ก่อนจะจัดการเปิดประตูให้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เป็นแม่ยิ้มแยมแยมและมีความสุขเหมือนเช่นเมื่อครั้งที่หล่อนสอบแก้ศุณยวิชาวិทยาศาสตร์ผ่าน เริงรำเกินงามยังไม่พอ แถมนัยน์ตายังแผ่เงาแผ่แสงกลเอาไว้อด้วย

“แม่คะ” ลูกสาวเสียงแข็ง “แม่หลอกแสงดาวใช้มัยคะว่าพ่อป่วยหนัก” หล่อนเดินตรงไปยังห้องนั่งเล่นเล็กๆ ของบ้านที่ถูกแปลงโฉมให้เป็นห้องคาราโอเกะ เพลงสตริงของพ่อ

นายต้นคิดเหงานหน้าขึ้นมองลูกสาวที่เข้ามายืนจังก้าอยู่ต่อหน้าด้วยสายตาเหลือเชื่อ เขาวางไมโครโฟนในมือและลุกขึ้นยืน โผเข้ากอดรัดลูกสาวแนบแน่น จนแทบหายใจไม่ออก

“หนูกลับมาหาพ่อแล้ว ปล่อยให้พ่อเป็นห่วงแทบแย่” น้ำเสียงสั่นเครือ

“ปล่อยให้หนูเดี๋ยวนั้นคะ” แสงดาวสลดสองแขนปลาทูมิกของพ่อออกไป “หนูอยากฟังคำอธิบายดีๆสักข้อ ที่ไม่ใช่พ่อกับแม่รวมหัวกันหลอกลูกสาวอีกแล้ว”

“เปล่าหลอกนะคะลูก ก็พ่อเราไม่สบายจริงๆนี่ ดูสิ หน้าตาทูดโทรมยังไม่ดีขึ้นเลย” แม่มณีเดินเข้าไปจับหน้าจับตัวเพื่อเช็คอาการคนป่วย แสงดาวส่ายหน้าอย่างรู้ทัน หล่อนพอจะอ่านเกมของพ่อกับแม่ออก เจ็บใจตัวเองที่ตามไม่เคยทัน จนเสียรู้ทุกครั้งไป

“กลับมาก็ดีแล้ว” พอลากเสียงยาว “พอกับแม่เป็นห่วงลูกมากรู้มัย มานั่งตรงนี่ซิ” พ่อต้นแสนรักซักชวนลูกสาวคนเดียวของครอบครัวมานั่งใกล้ๆ ซึ่งหล่อนก็ทำตามอย่างว่าง่าย

“หนูโดนพอกับแม่แกล้งทุกทีเลย หนูนี้โง่จริงๆ” ทั้งสามคน พ่อ แม่ ลูก โอบกอดกันอย่างมีความสุข

“ใครว่าแสงดาวของแม่อย่างนั้น ลูกของแม่เป็นคนที่ดีฉลาดและก็เข้มแข็งที่สุดเลย ไม่มีใครกล้าทำร้ายลูกคนนี่ของพอกับแม่ได้อย่างแน่นอน ยกเว้นพอกับ

แม่” เสียงหัวเราะหยอกเย้าของครอบครัวรุ่งเรืองรัศมีประสานพร้อมกัน ดูเหมือนว่าความสุขกำลังกลับมาที่บ้านหลังนี้อีกครั้ง

แสงดาวผู้สีกมีความสุขอย่างแท้จริงภายใต้ดวงจันทร์และออร่าอบอุ่นของมารดา กอปรกับการลูบศีรษะเบาๆของฝ่ามือใหญ่และหนาของบิดา หล่อนนี่เฝ้าจริงๆด้วย สมองที่ใครๆเขากล่าวหาว่าหนึบและ สถานที่ที่วิเศษที่สุดและดีที่ที่สุดคือบ้านหลังนี้ ต่างหาก บ้านที่มีพ่อต้นกับแม่มณี บ้านที่มีความรักความห่วงใยไร้การเสแสร้งปรุงแต่ง บ้านที่ให้อภัยทุกครั้งเมื่อทำผิด บ้านที่ทะนุถนอมหล่อนด้วยหัวใจบริสุทธิ์

“หนูสัญญาค่ะ ว่าหนูจะสู้ต่อไป หนูจะทำให้พ่อกับแม่ภูมิใจให้ได้เลย”

“สิ่งที่แสงดาวต้องทำ คือการค้นหาความสุขให้กับตัวเอง ถ้าลูกอยากทำเพื่อพ่อกับแม่ ลูกก็ต้องรักตัวเองให้มากๆ กลับมาเป็นแสงดาวคนเดิมที่สดใส ร่าเริง เสียงคำไม่ตกปากแบบนี้” พ่อต้นพูดพลางส่งรอยยิ้มเอ็นดู

“พอหาว่าแสงดาวเสียงคำไม่ตกปาก แต่จริงๆแล้วมันเป็นการแสดงความ คิดเห็นที่แตกต่างกันเท่านั้นนะคะ”

“นั่นไงล่ะ ลูกของพ่อคนเดิมกลับมาแล้ว” พ่อต้นหัวเราะชอบใจ ในขณะที่ ลูกสาวผู้สีกเอนกายในการกระทำผิดพลาดอีกครั้งของตนเอง ‘การหลงกลซ้ำซาก’

ในวันนี้บ้านของครอบครัวแสงดาว ถูกจุดความอบอุ่นขึ้นอีกครั้ง ทุกคนอยู่ ร่วมกันพร้อมหน้าพร้อมตา ไม่เจียบเหงเหมือนเช่นหนึ่งเดือนที่ผ่านมา แสงดาว เข้านอนตั้งแต่ตอนหัวค่ำเพราะทนคิดถึงเบาะนอนหอมอนข้างและฝูงตุ๊กตาหมีของ หล่อนไม่ไหว คืนนี้คงนอนหลับฝันดีไม่มีเรื่องร้ายรบกวนใจ ไม่ต้องนอนร้องไห้เพราะ คิดถึงแต่เรื่องไร้สาระนั้น

“ฉันหวังว่า วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป คือเรื่องโชคดีของฉันทั้งหมด” แสงดาว มองดวงดาวที่ส่องประกายอยู่เต็มฟากฟ้า หล่อนมองผ่านหน้าต่างและม่านสีขาว ที่ยังคงเปิดโล่ง

“ขอให้ดาวตกที่เธอนึกว่า แสงดาวสุดสวยคนนี้จะอธิษฐานขอพรสักหน่อย นะคะท่าน” แสงดาวตั้งตารอคอยให้ดาวลึกลับดวงตกลงมาเพราะหล่อนตั้งใจ จะขอบางอย่างกับดาวดวงที่ส่องสว่างมากที่สุด ซึ่งเชื่อเสมอนั่นคือตัวหล่อน คือตัวตนซึ่งเจิดจรัส และมีพลังมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามราตรีที่ สุด แสงจะมีคิมิดเช่นนี้ หล่อนยิ้มน้อยๆก่อนจะเผลอหลับไปในที่สุด

“ดาวตกแล้ว” เขามองนิ่งแต่สายตายังคงจับจ้องอยู่บนท้องฟ้า แสงสว่าง
เล็กๆที่น่าหลงใหลเหล่านี้ต้องเคียงคู่กับพระจันทร์ซัวกับซัวกัลป์ นี่คงเป็นเรื่องของ
ชะตากรรมซึ่งไม่อาจหลีกเลี่ยง เป็นเรื่องที่ต้องเป็นไปตามชะตาฟ้าลิขิต

สิงโตไม่ได้นอนดูดาวทุกครั้งที่มีโอกาสเพราะอยากจะทำอะไรบางอย่าง
เพียงแต่ทุกคราที่ได้นอนราบกับพื้นหญ้า แหงนหน้ามองฟ้าอันกว้างใหญ่มหาศาล
สิ่งที่เผชิญ นั่นคือความเว้งว่าง ไร้มนุษย์ ไร้ร่องรอยของทุกสรรพสิ่ง มีแค่วัตถุ
บนท้องฟ้าที่แข่งขันกันเรื่องแสง และล่องลอยไปอย่างไร้วันสิ้นสุด ในความรู้สึก
คืออิสระที่เขาสามารถไขว่คว้าได้อย่างไม่ยาก เขาอยากบินไปให้ไกลแสนไกลเพื่อ
คว้าดาวดวงนั้น

‘ใครเลยจะรับรู้รสชาติของความเดียวดาย ได้ดีเท่ากับมนุษย์ผู้จองหอง
หยิ่งยโส โลมและบ้าเลือดเช่นเขา’ ฝี่เสื้อสีดำสนิทตัวหนึ่งบินวนอยู่รอบๆตัว

“ผมฝันร้ายทุกคืนราวเท่าที่จำเป็นต้องหลับไหล เหมือนเป็นเสียงกระซิบจาก
นรกภูมิ เป็นคำสาปติดตัว ที่ไม่สามารถถลนถ้างได้ด้วยมนต์ตราหรือกลวิธีใดๆ
เจ้าฝี่เสื้อตัวน้อยช่วยบอกที่เกิดว่าความตายคือสิ่งเดียวที่จะทดแทนได้”

ชายหนุ่มหลับตาลงเหมือนต้องมนต์สะกด หุบเขาเล็กๆ ซึ่งล้วนละลานไปด้วย
ดอกไม้ป่าอ้าแขนโอบรับร่างกายนั้นไว้อย่างอบอุ่น ป่ามรณะที่คนฉลาดกลัว เรื่อง
เล่าของคนท้องถิ่นที่ชวนให้ขนลุกชัน ที่แห่งนี้แหละหรือคือความหมายของความ
ชั่วร้าย ภูตผีปีศาจ มันคือสวรรค์โดยแท้ สำหรับเขาแล้วทุกอย่างที่นั่นคือเพื่อน
ที่คุ้นเคย คือมิตรสหาย คือสถานที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดในดินแดนแคว้นนี้

รุ่งสางที่ฐานปฏิบัติการพิเศษหน่วยรบทัพ

สิงโตตะบึงรดเข้ามาจอดเป็นครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา หลังจาก
เขารอหน้าหายตาไปอย่างไร้ร่องรอยและข่าวสาร ทั้งปริศนาให้เหล่าผู้ชอบ
ใช้ความคิดได้สันนิษฐานกันไปต่างๆนานาอย่างสนุกปาก วันนี้เขาพร้อมที่จะเผชิญ
หน้ากับพลเอกริกกี้ ไฮรายน เดม่อน แม่ทัพแห่งกองทัพภูตสถาน ผู้ซึ่งเกรียงไกรใน
วิชาการรบแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน นายคนใหม่ของหน่วยเหนือแห่งนี้

“ยินดีด้วยที่ได้เสียที่ ไม่ล้มหายตายจากไปอย่างที่ได้รับรายงานมา”
ประโยคแรกของการทักทายในน้ำเสียงที่เจือปนความขุ่นมัว

สิงโตแสดงความเคารพผู้ใหญ่เยี่ยงทหาร เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมาจึงได้

ประสานสายตาท่อกันอย่างเกินที่จะหลีกเลี่ยงได้

“ต้องขออภัยท่านด้วย ที่ไม่สามารถมาต้อนรับท่านได้ตั้งแต่วันแรก แต่กระผมคิดว่าวันนี้มันคงจะไม่สายเกินไปนัก ใช่ไหมครับ”

“ไม่สายไปนักหรอก เพราะทหารที่ป่วยใช้หรือบาดเจ็บ ไม่มีผู้ใดที่อาการสาหัสจนใกล้ตายสักคน แต่ถ้ามีก็คงจะไม่มีใครอยู่รอดหมอนักผจญภัยอย่างคุณกระมัง” น้ำเสียงของริกก็เริ่มแข็งกร้าวและดุดันขึ้น ในขณะที่สิงโตกลับกล่าวตอบด้วยรอยยิ้มจางๆ และเสียงอันราบเรียบไร้อารมณ์ใดๆ

“อ้อ ถ้าเป็นเช่นนั้น กระผมคงผิดหนัก เพราะรัศมีกว่าร้อยกิโลเมตรจากจุดที่เราอยู่นี้ มีผมที่รักษาคนแบบแผนปัจจุบันได้เพียงคนเดียว จริงไหมครับท่าน” เมื่อได้ฟังการตอบได้แบบนุ่มนวลแต่ทำทนายของผู้ได้บังคับบัญชา ยิ่งทำให้นายพลริกก็รู้สึกเหมือนโดนพลังลึกลับที่ซ่อนเร้นอยู่ในน้ำเสียงเคร่งขรึมนั้นกระชากอารมณ์เดือดออกมา แต่กระนั้นแล้วก็ต้องยอมจำนนในสิ่งที่หมอนุ่มเลือดทหารอ่อนแอเย้ยมา..มันเป็นความจริง

“เป็นโชคดีของแคว้นซางการ่าแห่งนี้ ที่มีหมอที่เก่งฉกาจ แถมยังมีมนุษยธรรมเป็นเลิศมาประจำการอยู่ที่นี้ โดยใช้เวลาเพียงแค่วันแรกปีเดียวคนก็ศรัทธากันถ้วนทุกระดับชั้น”

“ขอบคุณที่ท่านยกย่องผู้ต่ำต้อย แต่กระผมคงไม่บริบูรณ์จนปานนั้น โดยเฉพาะเรื่องของมนุษยธรรมผมคงมีไม่มากพอเทียบเท่ากับท่าน มิเช่นนั้นแล้วท่านก็คงจะไม่มาที่นี่ เพื่อประชาชนทั้งประเทศ”

นายพลริกก็รู้ได้ในทันทีถึงเจตนาธรรมเพื่อการช่วยอย่างเบาบาง เขาพยายามระงับกิริยาท่าทางที่จึกส่อให้เห็นถึงความโกรธ ความโมโหร้าย ซึ่งถือວ່านั้นคือความพ่ายแพ้อย่างไร้ศักดิ์ศรี ซึ่งไม่ควรเกิดขึ้นกับนักรบผู้สร้างตำนานอย่างเขามานานนับทศวรรษ

“สมกับที่ท่านนายพลลิโอกล่าวถึง เขาชื่นชมคุณเยี่ยงบุตรชาย” แม้ทัพริกก็ตั้งใจมองชายหนุ่มตั้งแต่หัวจรดเท้า

“คุณคือหนุ่มรูปงาม และมีความเก่งกล้าสามารถจนผมคาดไม่ถึง”

สิงโตผงกศีรษะรับคำชื่นชมจากปากของชายวัยกลางคนที่มีอุดมการณ์เยี่ยงเทวดาแต่การกระทำดังฆาตกรไว้ แม้รู้ดีว่าทุกถ้อยคำคือการเรียกร้อยยวจีจากความรู้สึกต่างพร้อมในส่วนลึกจิตใจของผู้บัญชาการหน้าเข้มคนใหม่ก็ตาม

3 รักครั้งเก่าที่ฝัง ตะวันตก

เสียงเพลงหนึ่งแว่วมาประจูดั่งบรรเลงจากแดนสรวง ทำนองซึ้งกล่อม
หลอมให้หลับไหลซुकซ่อนกายไว้ในอ้อมแขนของบุปผชาติ ซึ่งกำลังเบ่งบานส่งกลิ่น
รัญจวนใจอยู่กลางหุบเขาอันหนาวเหน็บ ...คือที่แห่งใดกันหนอ ใครกันจักตอบฉัน
ให้กระจ่างใจได้

แสงดาวค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นอย่างมีความสุข หล่อนนอนนิ่งเสียบอยู่ภายใต้
ผ้าห่มอุ่นหนา เฝาคิดถึงแต่ดินแดนปริศนาในความฝัน ที่ซึ่งหล่อนจงนและรู้สึก
อัศจรรย์ใจไม่น้อย มันเริ่มตั้งแต่เมื่อปลายปีที่แล้วหลังกลับมาจากบ้านอันนัตตริย
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ที่หล่อนจะได้ไปเยือนดินแดนแห่งนั้น เป็นความฝันแบบ
เดิมๆ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง จนกระทั่งเมื่อคืนที่ผ่านมา

“มันแปลกกว่าครั้งก่อนๆ” แสงดาวนั่งคิด

ในเช้าแรกของปลายเดือนพฤศจิกายน หลังจากที่หมกตัวอยู่กับบ้านมา
หลายสัปดาห์ แสงดาวตั้งใจว่าจะออกไปนอกบ้านเสียที จะเผชิญกับทุกสายตาที่
ดูแคลนให้มันรู้แล้วรู้รอดกันไปข้างหนึ่งเลย และหล่อนจะส่งยิ้มหวานให้พวกเขา
อย่างจริงใจเหมือนที่เคยทำตลอดมาด้วย

วันนี้จะขอสลัดคราบดาราดาวร้ายกลายเป็นเด็กสาวหัวเซอร์และ
ซุ่มซ่าม เหมือนเมื่อสองปีก่อน

“เป็นอะไรไปหรือแสงดาว” มีนามองเพื่อนสาวตั้งแต่หัวจรดเท้า หล่อนทำ
หน้าแปลกใจ เหมือนอย่างที่เคยเป็น

“เป็นแสงดาว เป็นในสิ่งที่ฉันเป็นไง” แสงดาวอ้าแขนและหมุนรอบตัว

เผยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มเต็มใบหน้า

“เธอคงเขียนไปแล้วแหงๆ ลืมไปแล้วหรือว่า แสงดาว รุ่งเรืองรัศมี เป็นคนดั่งระดับประเทศเดียวกันนะ ถ้าขึ้นแต่งตัวอย่างกับสาวยิปซีแบบนี้ เธอคงรุ่งรุ่งจันดับมอดสนิท ไม่เหลือแม้กระทั่งเก้าอี้ถ่านแน่ๆ” มีนาแบ่ปาก

“เป็นอย่างนั้นได้ก็ดีสิ ฉันจะได้มีอิสระซะที ไม่ต้องทำตัวลั้ลๆเวลาไปไหนมาไหน ดูซีมีนาไม่มีใครจำฉันได้เลย อีกไม่นานคนคงลืมฉันหมดใจแล้วละ” แสงดาวพูดพลางหันไปมองรอบๆห้างสรรพสินค้าซึ่งพลุกพล่านไปด้วยผู้คน

มีนามีร้านขายเสื้อผ้าเล็กๆอยู่บนชั้นสามของห้างแห่งนี้ โดยมีแสงดาวร่วมลงทุนเป็นหุ้นส่วนใหญ่และสนิทคอยให้กำลังใจอยู่ห่างๆ แต่เขามาที่ ‘ร้านมีดาว’ บ่อยซะจนดูเหมือนจะเป็นเจ้าของร้านเสียเองอยู่แล้ว

“แสงดาว” มีนาทอดเสียงยาวเชิงอ่อนหวาน เพราะหล่อนไม่เคยสนับสนุนให้เพื่อนรักอำลาวงการมาเร็วขนาดนั้น “กว่าเธอจะเข้าไปได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลยนะ คิดดูใหม่เถอะ ฉันไม่อยากให้เธอเสียใจภายหลัง”

“อย่าห่วงเลยมีนา ฉันคิดหลายตลบจนปวดหัวไปหมดแล้วเนี่ย ชีวิตของฉันมันควรจะเป็นไปยังไง ขอให้โชคชะตาลีซิติ์ก็แล้วกัน”

“แต่ว่า..”

“หิวแล้วละซี ไปกินร้านหรูๆแพงๆกันสักมื้อ อดีตดาวร้ายขอเลี้ยงนางเอกคนนี่เองนะ” แสงดาวหยอกล้อเพื่อนสาวที่กำลังทำตัวเป็นแม่แสนงอน

“โชคชะตามักเล่นตลกกับหญิงสาวแสนสวย เธอคงไม่รู้” มีนาพูดเปรยๆระหว่างที่หยิบกระเป๋าเงินใบเล็กๆออกมา หล่อนเงยหน้ามองเพื่อนสาวสวยที่กำลังคิดสั้นซึ่งยืนยิ้มแฉ่งอยู่ต่อหน้า สักครู่ทั้งคู่จึงพากันเดินออกจากร้านขายเสื้อผ้าไปตามความต้องการของเสียงทอร้องที่แสงดาวยัดเยียดให้มีนา

“อ้อ ร้านนี้แหละ แพงที่สุดในห้างเชียวละ” แสงดาวก้าวฉับๆ เดินนำหน้ามีนาเข้าไปในร้านอย่างหิวจัด หล่อนเลือกโต๊ะตรงมุมซึ่งดูเป็นส่วนตัวมากที่สุด กอปรกับบรรยากาศและการจัดแต่งที่ดูดีเป็นพิเศษ สองสาวไม่รอช้าที่จะนั่งลงเพื่อสั่งอาหารเที่ยงมาเสิร์ฟ

“ขอประทานโทษครับ คุณผู้หญิงทั้งสอง จะสะดวกย้ายโต๊ะได้หรือเปล่าครับ เพราะโต๊ะนี้มีคนจองเอาไว้ ผมเกรงว่าพวกเขา กำลังจะเข้ามาแล้ว” บริกร

ชายเข้ามาเจรจาอย่างสุภาพอ่อนโยน

แสงดาวและมินาสบตากันเป็นเชิงใต้ตามความคิดเห็น

“ลูกค้าชนิดไหนกัน คงจะสำคัญมากพอตัว ไม่ปิดร้านเสียให้มันรู้แล้วรู้รอด” แสงดาวทิ้งหางเสียงเป็นเชิงถามเย้าแหย่ บริกรชายยิ้มอย่างสุภาพอีกครั้ง สังเกตว่าเขากำลังสำรวจใบหน้าของแสงดาวอย่างจริงจัง

“ถ้าผมจำไม่ผิด คุณคงจะเป็นดาราใช้หรือเปล่าครับ” บริกรคนเดิมซักประวัติผู้มาใช้บริการด้วยน้ำเสียงที่เบาลงกว่าเดิม ในขณะที่ทั้งสองสาวกำลังตัดสินใจและเตรียมตัวลุกจากที่จับของนั้น แสงดาวหันไปยิ้มให้กับบริกรหนุ่มที่กำลังทำก่อนที่จะพากันไปนั่งโต๊ะอื่นแทนซึ่งไม่ไกลจากโต๊ะเดิมนัก

“ใครกันนะ ทำให้มือนี้อของเราไม่ร่อย” แสงดาวพูดพลางกางเมนูเลือกแต่ของโปรด

“ฉันว่าต้องเป็นหนุ่มหล่อกับสาวสวยล่ะ” มินาสันนิษฐานเล่นๆ “ฝ่ายชายจะต้องเซอร์ไพรส์ฝ่ายหญิงด้วยชอกุหลาบสีขาวใหญ่ๆ” หล่อนแต่งเรื่องเพิ่มเติมอย่างมีความสุข เหมือนกับว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเองเสียมากกว่า

“เฮ้ยนั่น!...” มินาซึ่งเป็นคนนั่งติดตรงข้ามกับประตูร้าน และตรงข้ามกับแสงดาว หล่อนมองเห็นภาพบางอย่างที่สร้างความสะพรึงใจจนหน้าเปลี่ยนสี

แสงดาวซึ่งกำลังสนุกกับการฟังเพื่อนสาวพรรณานาก็พลอยชะงักไปด้วย เป็นอันว่าต้องค่อยๆ เหลียวหลังไปมองสิ่งเดียวกันกับที่เพื่อนกำลังจ้องมองตาค้าง

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวสะอาดมาดผู้ดีที่ใครๆ ต่างก็รู้จัก **‘เหนื่อ เมฆ อานันท์ตรีย์’** นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง ดาวเด่นประจำฟากฟ้าเมืองไทย ในนาทีนี้ไม่มีใครปฏิเสธความสมบูรณ์แบบของเขาได้

เหนื่อเมฆปะทะสายตากับแสงดาวอย่างจัง ทันทีที่เขาพยักหน้าให้กับหล่อนเพื่อเป็นการทักทาย หญิงสาวที่เกี่ยวข้องมาด้วยกัน ถึงกับแสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจน

“ยัยคุณหนูหน้าจืด” มินาเปรยออกมาให้เบาที่สุดเพื่อฟังกันแค่สองคน “ดัดจริต” มินาตบท้ายก่อนจะแบ่ปากแถมให้

แสงดาวหันขวับกลับมา นั่งในท่าเดิม เมื่อหนุ่มหล่อกับสาวสวยตามคำสั่งนิษฐานของมินาเดินไปนั่งโต๊ะที่จองเอาไว้ หล่อนพยายามแสดงสีหน้าที่เป็นปกติมากที่สุด แม้ในตอนนั้นจะดูซีดเซียวเหมือนคนป่วยก็ตาม

“เปลี่ยนร้านกันดีมั๊ย?” มีนาโน้มหน้ามาพูดใกล้ๆ เมื่อมองเห็นอาการอึดอัดของเพื่อนสาว

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องเปลี่ยน กินให้อิ่มแล้วก็กลับไปทำงานต่อ ตกลงนะ” แสงดาวพยายามแสดงความเข้มแข็งให้เพื่อนเห็นทั้งที่ภายในหัวใจมันรู้สึกเจ็บปวดจนเกินที่จะบรรยาย

ผู้ชายที่เคยคิดจะฝากฝังชีวิตไว้ให้ช่วยดูแล ยอมแหกกฎเหล็กของครอบครัวหลายต่อหลายครั้ง เพื่อพิสูจน์รักแท้กับนางร้ายอย่างหลอน ไม่มีสิ่งใดแน่นอนจริงๆ โดยเฉพาะผู้ชายที่มีสิทธิ์เลือกสตรีมาเป็นภรรยาได้อย่างใจนึกอย่างเขา

“แสงดาว ผมจะสู้กับครอบครัวเพื่อคุณนะ คุณเองก็อย่ายอมแพ้ อย่าหวั่นไหวเด็ดขาด” คำของเขายังสร้างความประทับใจให้กับหลอนจนไม่อาจลืมเลือนมันเหมือนเป็นคำสัญญาของคู่รักที่มีรักแท้ต่อกัน

“ผมไม่มีวันปล่อยให้คุณไปจากผม ตราบเท่าที่ยังมีลมหายใจอยู่” ผู้หญิงที่ไหนจะทนใจแข็งไม่รักตอบผู้ชายเช่นเขาได้ หลอนรักเขามากขึ้นทุกวัน

และในวันที่ทุกอย่างเริ่มเข้าสู่สภาวะมืดดำ เหนือเมฆ อานันท์ตรัยประกาศการหมั้นหมายกับบุตรสาวของนักการเมืองชื่อดังอย่างกะทันหัน หลอนได้รับข่าวสารนี้จากทางสื่อต่างๆ ที่ประโคมข่าวกันใหญ่โต ในขณะที่เหนือเมฆยังคงเงียบ ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆเกิดขึ้น

“การหมั้นเป็นเรื่องจำเป็น ถ้าเพียงแต่คุณเข้าใจผมสักนิด” เขายังยืนยันที่จะคบหากับดาราสาวต่อไปอย่างเงียบเชียบเหมือนเช่นที่ผ่านมา จนกระทั่งในวันหนึ่ง แสงดาว ดาราสาวดาวร้ายก็ต้องกลายเป็นมือที่สามในชั่วข้ามคืน และหลังจากวันนั้นเป็นต้นมาก็ถูกเขียนข่าวถึงอีกมากมายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องในเชิงลบแทบทั้งสิ้น

ติกสูงเจียดฟ้าทำเมฆตั้งตระหง่าน ใจกลางกรุงเทมหานคร ‘ติกเหยียบเมฆ’ อาณาจักรของตระกูลนักธุรกิจที่ใหญ่และร่ำรวยล้ำชาติอันดับหนึ่งในห้าของมหาเศรษฐีเมืองไทย ซึ่งกำลังแข็งแกร่งและสง่างามเผยเิ่นวงการธุรกิจทั่วโลก โดยการนำของผู้บริหารสามคน คือ เสวต ราชสีห์ และมังกร อานันท์ตรัย

สามพี่น้องทายาทตระกูลดัง บุตรชายของเจ้าสัวดวง อดีตเจ้าของธุรกิจเหม็นล้าน ที่ใครๆ ต่างก็ให้ความเคารพยำเกรง

ชั้น 83 ณ ห้องประชุมหรูหราชื่อว่า ดุจราตรี มีผู้คนมากหน้าหลายตา เดินเข้าออกอย่างไม่ขาดสาย แต่ละคนล้วนแล้วคือผู้ดีตระกูลดังทั้งสิ้น จึงไม่แปลกที่ค่าคืนนี้ จะมีแสงของเพชรเปล่งประกายไปทั่วทั้งงาน หนุ่มสาวอวดโฉม ด้วยเสื้อผ้า และเครื่องประดับที่ตีตราจากต่างประเทศ ความรื่นเริงได้เริ่มต้นขึ้น ตั้งแต่യാค่าด้วยเพลงเดินรำเบาๆ แบบคลาสสิก

“ยินดีด้วยครับ กับความสำเร็จในการเซ็นสัญญาร่วมทุนระหว่างประเทศ ของเครืออานันท์ตรัย” มังกร อานันท์ตรัย ยื่นมือไปสัมผัสกับชายวัยราวๆ สี่สิบ ที่แต่งตัวภูมิฐานเช่นเดียวกัน

“นี่เป็นแค่เพียงการเริ่มต้นเท่านั้นครับคุณมนัส เรายังต้องฝ่าฟันอุปสรรคอีกมาก” นายมังกร บุตรคนที่สามของตระกูลพูดจาอ่อนน้อมถ่อมตนจนเป็นนิสัย จึงมีคนจำนวนมากที่มักเข้ามาขอความช่วยเหลือจากเขาแทนที่จะเป็นพี่ชายทั้งสอง

“แต่ถ้าเป็นคนตระกูลอานันท์ตรัยบริหาร แสงสว่างมองเห็นอยู่รำไรทีเดียว ผมคิดว่าคนที่จะได้รับประโยชน์คงเป็นชาวต่างชาติที่มาร่วมทุนเสียมากกว่า”

“เรียกว่าผลประโยชน์ร่วมกันจะดีกว่าครับ นี่ก็ถือเป็นครั้งแรกกับธุรกิจบ่อน้ำมัน ผมยังไม่มั่นใจซะทีเดียว ว่าแต่คุณมนัสเถอะ ผมได้ยินมาว่าต้องย้ายไปประจำที่อื่นเสียแล้ว” มังกรซักถามเพื่อนบ้างเมื่อมีโอกาส

“ครับ แต่ก็ได้ไกลจากที่เดิมนัก จากเนปาลไปประจำที่ภูวสถาน ยังเป็นประเทศในเอเชียใต้ ไม่ต้องปรับตัวมาก” เขาเล่าให้ฟัง

“ภูวสถานหรือครับ...” ไม่ทันที่นายมังกรจะได้เอ่ยถามต่อ พิธีกรบนเวทีก็เริ่มทำหน้าที่หลังจากที่ผู้คนในงานเริ่มทยอยกันมาหาคาซัง พร้อมกับกองทัพนักข่าวทุกรูปแบบทั้งโทรทัศน์ วิทู และหนังสือพิมพ์ รวมถึงนักข่าวฝรั่งและหน้าตีจากต่างประเทศอีกหลายสำนัก

“ท่านครับ เจ้าสัวเชิญให้ขึ้นบนเวทีให้เรียบร้อยก่อนสามทุ่ม” มังกรก้มมองนาฬิกาเรือนแสนเพื่อเช็คเวลา หลังจากที่ลูกน้องคนสนิทเข้ามากระซิบข้อความใกล้ๆ มนัสยิ้มกริ่มในท่าที่ลั้งเลของเพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน

“เห็นทีคุณต้องรีบขึ้นแถลงข่าว เพราะเหลือเวลาอีกแค่หนึ่งนาที” เขาหยอกล้อ

“ถ้ามีเวลาผมอาจมีโอกาสไปเยี่ยมคุณที่โน่นบ้าง เป็นเกียรติมากที่คุณ
মনัสมาในวันนี้ ผมคงต้องขอตัวก่อน” มังกร อานันท์ตรัย ผงกศิระชะเล็กน้อย
แทนการสัมผัสมือเหมือนในการทักทายครั้งแรกที่เจอกัน

เมื่องานเริ่มเข้าสู่พิธีการ บรรยายภาคภายในห้องจัดเลี้ยงปรากฏความเงิบ
ที่แฝงไว้ด้วยความขลัง ทุกคนสนใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนเวทีมากกว่าอาหารชั้นเลิศ
ที่วางอยู่บนโต๊ะ หยุดทุกอากัปกริยาที่ทำค้างไว้ก่อนหน้านี้ มีเพียงแสงแฟลชจาก
กล้องถ่ายภาพเท่านั้นที่ระดมกันจับภาพบุคคลสำคัญบนเวที เว้นก็เพียงแต่นักข่าว
หนุ่มนายหนึ่งที่ได้เดินเคียงคู่จนอย่างลำบากออกมาหน้าห้องประชุมใหญ่ เขาล้วง
โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาแล้วกดโทรออกทันที

“แสงดาวมัวทำอะไรอยู่วะ เธอรีบเปิดดูข่าวเดี๋ยวนี้เลย” นูติ นักข่าวหนุ่ม
ผู้ทำหน้าที่ทั้งต่อสำนักงานและเพื่อนสนิทที่คบหากันมานาน “เธอจะต้องตรวจ
ตราดูความเคลื่อนไหวของศัตรูบ้าง ไม่ใช่เอาแต่นอนกินบ้านกินเมืองอยู่อย่างนี้”
นูติเริ่มเทศนาเพื่อนสาวที่เพิ่งตื่นหลังจากที่ได้รับโทรศัพท์จากเขาเมื่อสักครู่

“มีเรื่องอะไรก็บอกมาซี ฉันรอฟังอยู่”

“เปิดทีวีดูสิ คนตระกูลนั้นเขายิ่งใหญ่คับโลกแล้วรู้ไหม” แสงดาวเดินไปเปิด
โทรทัศน์ตรงโต๊ะปลายเตียง จริงอย่างที่นูติกำลังเล่าอย่างเมามั่น ทุกช่องกำลังถ่าย
ทอดงานแถลงข่าวของเครืออานันท์ตรัย

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันด้วยล่ะ” แสงดาวไม่เห็นว่ามันจะสำคัญว่าการ
นอนสักเท่าไร

“เกี่ยวซี เกี่ยวมากเลยล่ะ เพราะว่าหลังจากการแถลงข่าวธุรกิจบับอเสิร์จ
ก็จะต่อด้วยงานหมั้นของหลานชายคนโตของตระกูลยังไงเล่า ยัยเบ๊อีก!” เสียงของ
นูติตะโกนผ่านหูโทรศัพท์มาจนดังชัดเจน แสงดาวนิ่งเงิบไปอย่างไม่รู้ตัว มันเป็น
ข่าวร้ายที่หล่อนเตรียมใจมาตลอดว่าคงต้องเกิดขึ้นในสักวัน แต่เมื่อถึงคราวนี้จริงๆ
หัวใจของหล่อนแทบแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนโลกนี้จะระเบิดเป็นจุนเสียวให้ได้
นี่หล่อนต้องสูญเสียเขาไปแล้วจริงๆ...หรือว่าเป็นแค่เพียงความฝันกันแน่

เสียงเรียกชื่อแสงดาวยังคงดังแว่วมาจากปลายสายโทรศัพท์ ซึ่งหล่อนอยู่
บนพื้นพรมใกล้ๆกับที่หล่อนยืนมองภาพข่าวโทรทัศน์ที่กำลังเคลื่อนไหว

เหนือเมฆจะความพยายามในการเรียกสายไปยังจุดหมายปลายทาง

หลังจากที่เขากดโทรศัพท์เข้าไปเข้ามาอยู่หลายรอบ สีหน้าของเขาเริ่มแสดงอาการกังวลและเคร่งเครียด แทนที่จะมีความสุขสดชื่นในชุดสูทสีขาวครีมาแดงเพื่อเตรียมเข้าพิธีหมั้นหมายอย่างเป็นทางการ กับสาวสวยมีระดับผ่านการคัดสรรอย่างดีจากครอบครัว

หญิงสาวในชุดลูกไม้สวยงามสีเดียวกันเดินเข้ามานั่งใกล้ๆกับเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม หล่อนสวมหมวกอดและชบไหล่ของเขาเบาๆ

“พี่เมฆขา วามีความสุขจังเลยคะ มันเหมือนกับความฝันที่เราจะได้อยู่ด้วยกันจริงๆแล้ว” วารินดา เธอคือว่าที่ภรรยาของหนุ่มเนื้อหอมที่สุดในตอนนี้ หล่อนถูกเลือกไว้เพื่อเป็นหน้าเป็นตาให้กับวงศ์ตระกูลนักธุรกิจ ในขณะที่ตำแหน่งทางการเมืองของบิดาหล่อนก็ต้องการเงินมาสนับสนุนเพื่อสร้างบารมีเช่นกัน

“วาจ๋า พี่ขออยู่ตามลำพังสักครู่ได้ไหม” เหนือเมฆถามกึ่งบังคับ วารินดาเริ่มมีอาการหน้าอ

“ก็ได้ค่ะ แต่แค่ห้านาทีเท่านั้นนะคะ พี่เมฆต้องรีบตามวาออกไปนะคะ วาจะลงไปรอที่งานก่อน” เขาพยักหน้าตอบรับเงื่อนไขแต่โดยดี มองร่างบางของวารินดาจนกระทั่งประตูบานใหญ่ปิดสนิท

“แสงดาว ผมขอโทษนะ” เหนือเมฆกลั้นใจที่จะไม่โทรศัพท์ไปหาคนรักที่กำลังจะกลายเป็นอดีตอย่างถาวรในวันนี้

“ผมเลวร้ายถึงเพียงนี้เชียวหรือ ทำผิดต่อคนรักได้หน้าตาเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น” ความสับสนเริ่มเข้ามาครอบงำชายหนุ่มทีละน้อย ยิ่งเขาจะทบทวนความทรงจำเก่าๆที่แสนหวานขึ้น กลับยิ่งเพิ่มความรู้สึกที่เลวร้ายต่อการกระทำเห็นแก่ตัวของตนเองและครอบครัวมากขึ้นเป็นทวี

‘เมฆคือทายาทอันดับหนึ่ง เป็นหลานรัก เป็นความหวังของคุณปู่ อย่าทำให้ท่านผิดหวังเชียว’ เสียงของมารดาเจ้ายศเจ้าอย่างของเขายังดังก้องอยู่ในประสาทการรับรู้ ไม่มีทางอื่นใดให้เหนือเมฆได้เดินไปอย่างมีอิสระตามความนึกคิด ความฝัน และความต้องการของตนเอง ตราบเท่าที่เขายังเป็นลูกหลานของตระกูลอานันท์ตรัย ...ซึ่งไม่มีวันที่เขาจักไม่ใช่อานันท์ตรัย

“เป็นยังงัยบ้าง นายใหม่ของเรา” เจฟกล่าวทักทายคำแรกด้วยคำถามที่ดูเหมือนจะทำให้ผู้ถูกถามถึงกับออกอาการถอนใจ

“คุณจะให้ผมตอบตามความเป็นจริง หรือต้องทำอย่างอัลเบิร์ตจอมขี้
ฉลาดล่ะ” สิ่งโตเล็งเป้าปืนที่อยู่ไกลเกือบห้าเมตร ก่อนจะลั่นไกจนเป้ากระชย

“ก็ตอบอย่างที่คุณอยากตอบ” เขาให้อิสระเต็มที่

“ก็ดี!”

“แสดงว่าไม่ดี” เจฟตัดสิน

“ไม่รู้เป็นบ้าอะไร ผมมองเห็นหน้าของเจ้าอัลเบิร์ตใหญ่คับเป้าปืนเลยซีวล่ะ”

เจฟฟังคำพูดที่หลุดออกมาจากปากของเพื่อนผู้ยิงตระหงด้วยความขัน
ในขณะที่สิ่งโตยังคงมุ่งมั่นที่จะฝึกซ้อมการยิงปืนต่อไป โดยไม่คิดจะสนใจใครรอบ
ข้างอย่างที่เขาคิดมาตลอด

“เดือนหน้าที่กรุงมัตตุร์ดมีงานใหญ่ คุณคงทราบ” เจฟเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“เราคงต้องส่งทหารจากหน่วยเหนือไปบางส่วนเพื่อป้องกันเหตุก่อการร้าย
แต่สำหรับที่นี่ก็ต้องแกร่งกร้าวต่อไปเช่นกัน วันนั้นผมคงได้ประจำอยู่ที่นั่นล่ะ”

“ส่วนคนต่างด้าวอย่างผม ก็ควรที่จะอยู่ตามประสา ยิงนกตกปลาไปเรื่อย
เปื่อย วันนั้นผมคงจะสนุกแยะเลย” คราวนี้สิ่งโตพูดพลางเอี้ยวหน้ามามองเจฟที่ยืน
อยู่เยื้องด้านขวามือ เจฟมองตอบด้วยสายตาที่ซ่อนความขบขันเจือปน

“หากพันเอกสิงโตไม่ไปร่วมงานอันทรงเกียรตินี้ เกรงว่าจะอาศัยใบอนุญาต
ประเทศที่สวยามที่สุดไม่ได้อีกต่อไป และก็คงต้องบาดหมางกับเพื่อนเก่าจนยาก
ที่จะคืนดี” เจฟพูดทอดเสียง มองท้องฟ้าและบรรยากาศรอบข้างอย่างต่อเนื่อง

“ประชิดประชิดกันงั้นจนน่ากลัวนะเจฟ” สิ่งโตโยนปืนในมือให้กับทหารที่
ประจำอยู่ในสนามซ้อมยิงปืนภายในฐานปฏิบัติการ ทั้งคู่เดินออกมาด้านนอก
เผชิญกับอากาศที่ร้อนอบอ้าวและการฝึกซ้อมของทหารทั่วไป สิ่งโตหยุดและมอง
ไปยังทหารซึ่งกำลังวิ่งออกกำลังกายอย่างชะมัดเข้มข้น

“มองดูทหารพวกนี้สิเจฟ ผมเชื่อว่าพวกเขารักชาติอย่างเต็มหัวใจเลยล่ะ
แต่หลายปีมานี้ ไม่มีวันไหนเลยที่พวกนั้นไม่คิดถึงพ่อแม่ ลูกเมีย อย่างสุดหัวใจ
พวกเขาอคอยคืนวันแห่งความสุข”

เจฟซึ่งยืนอยู่ข้างๆ มองไปยังจุดเดียวกับที่สายตาของสิ่งโตกำลังเพ่งมอง
อยู่อย่างเวทนา

“นั่นสิ ผมเองก็รอคอยวันนั้นอยู่เช่นกัน และก็หวังว่ามันคงจะมาถึงเร็วกว่า
ที่คิดเอาไว้ ทุกคนจะได้กลับบ้านกันเสียที”

“กฎของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์มันมีหลายข้อเจฟ มันอยู่ที่ว่าพวกคุณจะเลือกใช้ข้อไหนมาจัดการกับมวลชีวิตมากมายที่ยืนอยู่บนผืนดินเดียวกัน”

“แต่ผมไม่ได้เป็นผู้เลือกกฎนั้น ผมไม่มีสิทธิ์” สิงโตฟังแคน้ำเสียงของเพื่อนที่เปล่งออกมาเพียงแผ่วเบา ในขณะที่ทหารกลุ่มหนึ่งวิ่งผ่านมาและแสดงความเคารพพวกเขาทั้งสองในฐานะหัวหน้าหน่วย

“ว่าแต่คุณจะไปทางไปกรุงมัตตุรัตเมื่อไหร่ตอน” เจฟได้โอกาสเปลี่ยนเรื่องพูดคุยกะทันหัน

“ผมคงต้องคิดดูก่อน คิดหนักเลยล่ะ” คำตอบของสิงโตทำให้เจฟงง

“งั้นรี ลูกสาวของผู้การลิโอเพื่อนเก่าคุณมิใช่หรือ เขาแต่งงานทั้งที่ คุณจะใจร้ายไม่ไปเยี่ยมหรือ แล้วฝ่ายชายนั้นเล่าก็เป็นถึงพระญาติสนิทของพระราชวงศ์แห่งภูสสถาน ใครได้ไปร่วมงานก็ถือว่าเป็นเกียรติกันล่ะ”

เจฟสาธยายเหตุผลหลายประการที่ต้องเดินทางไปเข้าร่วมงานมงคลสมรสระดับชาติที่กำลังจะมาเยือนในราวเดือนหน้า สิงโตบ่ายหน้าหนีไปทางอื่นเพื่อหลบเลี่ยงการพานพบสีหน้าอันเคร่งเครียดซึ่งเขากำลังแสดงอยู่อย่างชัดเจน ซึ่งอาจทำให้เจฟรับรู้ความเสียใจที่เขาซ่อนเร้นปิดบังบางอย่างเอาไว้จนลึกสุดหัวใจมาเนิ่นนาน ไม่มีใครล่วงรู้ความสัมพันธ์ซึ่งที่ตัวเขาเองและรินดา บุตรสาวคนเดียวของพลเอกลิโอที่เขาเคารพนับถือ เอื้ออาทรต่อกันมาตั้งแต่คราที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยในประเทศฝรั่งเศส ทุกคนแม้แต่เจฟรับรู้ว่ทั้งสองคนเพียงคบกันในฐานะเพื่อนสนิทที่รักกันยิ่งกว่าใครเท่านั้น

สิงโตถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เขาเมียงมองไปยังเทือกเขาซึ่งไกลจนสุดลูกหูลูกตา ในความคิดคำนึงเริ่มหลังพรั้งพรุรอยอดีตที่แสนปวดร้าว

ในครั้งนั้น ฤดูหนาวจนกระทั่งหิมะขาวโพลนประดับประดาไปทั่วเมืองคาน ประเทศฝรั่งเศส ผู้การลิโอถือโอกาสตามเสด็จเจ้าชายอดินตราลา แห่งภูสสถานปฏิบัติภารกิจเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศเป็นครั้งแรกหลังจากการได้รับอิสรภาพเป็นไทยอย่างเต็มตัวต่อราชอาณาจักร โดยหนึ่งในคณะผู้ติดตามปรากฏนามของอินทรา เสนาบดีหนุ่ม พระญาติสนิทร่วมดำเนินไปด้วยกัน หลังจากว่างเว้นจากภารกิจทางการเมือง ผู้การลิโอและเสนาบดีนายนั้นซึ่งสนิทสนมรักใคร่ชอบพอกันพอสมควร จึงได้ปลีกตัวมาเยี่ยมบุตรสาวผู้มีโฉมสะคราญที่เมืองคาน เป็นเรื่องที่คณโองมากมายก็สามารถคาดเดาได้อย่างชาญฉลาด รินดา

บุตรสาวนายทหารใหญ่เกิดเป็นที่ต้องตาต้องใจเสนาบดีหนุ่มจากภูสสถานอย่างชนิดที่เรียกว่าลืมไม่ลง หลงรักอย่างสุดหัวใจ และในวันรุ่งขึ้นก่อนการจากลาของบิดาหล่อน ฉอนน นักศึกษาแพทย์หนุ่มทุนของศการความมั่นคงระหว่างประชาชาติซึ่งเป็นมิตรคนสนิทของบุตรสาวก็ถือโอกาสในคราวเดียวกันนั้น เชื่อมสัมพันธ์ไมตรีในฐานะสหายผู้ใกล้ชิดที่ไว้วางใจได้มากที่สุดเ็นต่างแดน

“ฝากดูแลดาวดวงน้อยของเราด้วย ชายหนุ่ม” ผู้การลือโอเข้ามากระซิบใกล้ชิดๆ ในขณะที่ยื่นมือมาสัมผัสกันอย่างแนบแน่น

พลเอกลือโอต้องชะตากับหนุ่มไทยคนนี้ตั้งแต่แรกเห็น ยิ่งได้พูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนะระหว่างกันในเวลาเพียงแค่วันไม่กี่ชั่วโมงก่อนกลับไปปราชอาณาจักรอังกฤษเพื่อสมทบกับคณะที่มาด้วยกัน เห็นได้ชัดว่านายทหารระดับพระกาฬของภูสสถานกับนักศึกษาแพทย์หนุ่มปีสุดท้ายเกิดมิตรภาพระหว่างกันอย่างงดงาม

“หวังเป็นอย่างยิ่งว่าดวงชะตาคงกำหนดให้เราได้พบกันอีกบ่อยขึ้น” พลเอกลือโอเผยรอยยิ้มน้อยๆ ที่งำย ก่อนก้าวขึ้นรถลีมูซินสีดำซึ่งจอดรออยู่ด้านหน้าบ้านพักย่านผู้ดี เช่นเดียวกับที่อินทราถือโอกาสเดียวกันอำลาฝากรอยยิ้มและนัยน์ตาหวานซึ่งไว้กับรินดา

ราตรีหนึ่งที่หมู่บ้านบายมัน เชิงเขาทิศตะวันออกเมื่อความมืดลวงเข้ามาแล้วหลายชั่วยาม ความเงียบบังนยังคงปรากฏอยู่ทั่วไป ไร่การเคลิอันไหวของทุกสรรพสิ่งแม้เพียงการพลิ้วไหวของใบไม้ อาณาจักรรายรอบหมู่บ้านกว้างขวางขึ้นกว่าแต่เก่าก่อน ชาวบ้านที่อพยพมาอยู่ใหม่ก่อร่างสร้างอาณาเขตบริเวณที่ดินว่างเปล่าและที่ถูกถางขึ้นมาไม่นาน ความยิ่งใหญ่ของบายมันมาหลายชั่วอายุคนนั้นคือการกล่าวถึงผู้นำหมู่บ้านซึ่งมีพลังอำนาจเร้นลับอันจะสร้างความศรัทธาให้เกิดแก่ลูกบ้านเพียงแค่การเอ่ยด้วยหนึ่งวาจา

กฎเหล็กของหมู่บ้านนั้นคือการเคารพซึ่งกันและกัน และการเชื่อมั่นในความรักแม้เพียงศัตรู ความเข้มแข็งของหมู่บ้านจึงยากนักจักถูกทำลายลงด้วยอธรรมใดๆ หรือมนต์ดำตำราหมุมนไหนก็ตาม

ครั้นเมื่อตึกสังกัด เหล่าชายชาติอินเป็นเสมือนทหารประจำการเฝ้าเวรยามของหมู่บ้านจึงจุดคบเพลิงขนาดพอเหมาะเมื่อ ถือไว้คนละอัน ได้ลำแสงสีส้มของเปลวเพลิงนับสามสิบ มิฉายชัดใบหน้าของทุกคน แต่กระนั้นแล้ว ชายหนุ่มผู้หนึ่ง

ซึ่งเดินล้ำหน้าแนวกลุ่มไปยืนอยู่ต่อหน้าทุกคน เขาชูคบเพลิงขึ้นสูงจนสุดแขน แสง
นวลนั้นตกกระทบส่องใบหน้า หนุ่มผิวเข้มคมขำ ระบายด้วยหวดเคราบางๆ
ทำให้ความอ่อนเยาว์ดูเข้มแข็งและดูดีขึ้น เขาผู้นี้ก็คือผู้นำคนใหม่ของบายมัน
อัสมา บายมันคาร์

“สหายร่วมชาติที่รัก เหนือสิ่งอื่นใดแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์อันเป็นของภูมิลานทั้ง
ชาตินี้ ไม่เคยเป็นของผู้ใดผู้หนึ่ง แคว้นซางกาว่า ทุบเขาทรงธรรม ทุกคนถือครอง
ร่วมกันมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายจนชั่วลูกชั่วหลาน แต่มาวันนี้เราต้องคำสาปของเทพ
ผู้พิทักษ์เทือกเขา บรรพชนรุ่มประณามสาปแช่ง ด้วยมีบุคคลบางกลุ่มนิยม
ชมชอบปีศาจและศรัทธาต่อผีร้าย พวกเขาเลือกสงครามและเลือดเนื้อของเพื่อน
เป็นเครื่องสังเวดยอดมการณ์อันโง่งเงา ประชาชนทุกหมู่เหล่าเดือดร้อนมิรู้จักจบสิ้น
มิใคร่หรือไม่ว่าวันนี้จะร่วมกันกอบกู้เกียรติยศซึ่งถูกทำลายไปด้วยน้ำมือของคนบาง
กลุ่มซึ่งไม่ใช่เพื่อนของเราอีกต่อไป”

การเปล่งน้ำเสียงของอัสมาทรงพลังอย่างลึกลับ ผู้ร่วมชุมนุมภายใต้แสง
จันทร์ในกาลวิเวกนี้ ชูคบเพลิงในกำมือขึ้นพร้อมเพรียง ทุกคนมองไปยังผู้นำหนุ่ม
ด้วยสายตามุ่งมั่น ส่องประกายความเปี่ยมล้นและซาบซึ้ง ก่อเกิดเป็นน้ำหนึ่งใจ
เดียวกันอย่างยิ่งใหญ่

อัสมาองเหตุการณ์เบื้องหน้าอย่างเปี่ยมสุข

“พวกเราคือผู้กอบกู้ชาติที่แท้จริง ความสงบสุขจักต้องเกิดแก่แผ่นดินเรา
อีกครั้ง เราจะไม่มีวันยอมสูญเสียผืนดินของปู่ย่าตายายให้แก่มนุษย์หน้าไหน
ขอให้ทุกคนจงสามัคคี ร่วมฟันฝ่าไปด้วยกันอย่างไม่มีวันสิ้นสุด”

สิ้นเสียงของอัสมา ทุกคนร่วมกันชูคบเพลิงในมืออย่างพร้อมเพรียงขึ้นอีก
นับสิบครั้งติดต่อกัน เพื่อเป็นสัญญาณป่าวประกาศพันธสัญญา

และกาลครั้งนี้ พวกเขาจึงเรียกตนเองว่า กลุ่มเลือดใหม่แห่งทะเลสาบซิท

เมื่อฟ้าสาง ที่บริเวณศูนย์หมู่บ้านบายมัน อัสมาในชุดทะมัดทะแมง กำลัง
ดูแลชาวบ้านบางส่วนที่เดินทางมาอยู่ใหม่พร้อมกบอากาเรเจ็บป่วยและบาดเจ็บ
ฉกรรจ์เรื่อยลงไปจนเจ็บแค่เพียงเล็กน้อย

ในขณะนั้น ชาวบ้านนายหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาเขาด้วยอาการเร่งร้อน

“หัวหน้าน้อย มีคนจากป่ายอมมาขอพบ” สิคินกล่าวบอก เขาคือลูกน้องผู้

จงรักภักดีต่อผู้นำคนเก่าชนิดถวายหัว

อัสมาละมือจากผู้บ่วย เดินตามลิตินออกจากประตูศูนย์มุ่งหน้าสู่เรือน
รับรองซึ่งปลูกสร้างอย่างสวยงามด้วยไม้เนื้อดีจากป่าบนเทือกเขาใกล้ๆและการ
ตกแต่งในแบบประเทศตะวันตก ผู้มาเยือนลุกขึ้นยืนและแสดงการทักทายอย่าง
คุ่มเคย อัสมาแปลงเสียงเรียกด้วยความดีใจ

“นาธาน ผมดีใจจริงๆที่ได้เจอกันอีก คุณเรียนจบแล้วหรือ” สองมือยัง
คงเขย่าไม่เสร็จ

“เอาละ ผมชักจะเมื่อยละ เขาเป็นว่าเรามาตั้งคุยกันจะดีกว่า ผู้นำหมู่บ้าน”
นาธานจากป้ายอหอยออกลื้อตำแหน่งใหม่ของเพื่อนสนิทตอนสมัยเรียนด้วย
กันที่ประเทศอังกฤษ

“ผู้นำหมู่บ้านเป็นแค่ตำแหน่งที่ต้องสืบทอดจากพ่อ ความจริงผมก็ได้เก่งกาจ
อะไร เพียงแต่วางมาดให้คนเขารู้สึกเกรงขามก็เท่านั้น นาธานล่ะเป็นอย่างไร”

“ผมยังต้องเรียนอีกหนึ่งปี แต่ตอนนี้โอกาสได้กลับไปอังกฤษคงน้อยลง”

“เพราะสถานการณ์ของบ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟ ผมเองพอเรียนจบก็กลับ
มาบ้านเลย ไม่ได้ไปแหวะเตร็ดเตร่ที่ไหน ทั้งๆที่สำนักนายความใหญ่ที่อังกฤษ
เรียกผมเข้าไปเจรจาเซ็นสัญญาเข้าทำงานแล้วเสีย”

“คุณคงเสียตายน่าไหม้อัสมา ความฝันของคุณแท้ๆ ว่าแต่ที่บายมันยัง
เข้มแข็งเหมือนเดิมซี ดุยิ่งใหญ่ขึ้นมาก” นาธานพูดพร้อมทั้งทอดสายตาดูผ่าน
หน้าต่างบานใหญ่ออกไป

“แต่เรามีปัญหาใหญ่ เรามีคนเจ็บมาก เพราะมีคนอพยพมาที่นั่นเยอะขึ้นทุก
วัน ในขณะที่หยุดยาร์ร้อยหรือลง สมุนไพรก็นานครั้งจึงได้เข้าป่าเพราะมันเสี่ยง
เหลือเกิน ไหนจะกองทัมพิ์ไหนจะพวกก่อการร้าย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นใคร”
อัสมาได้โอกาสบรรยายปัญหาภายในหมู่บ้านให้กับเพื่อนเก่าฟัง

“ป้ายอเคยเจอปัญหานี้ แต่เราผ่านไปได้” นาธานพูดด้วยรอยยิ้มที่ระบวย
เต็มใบหน้า อัสมาขมวดคิ้วด้วยความฉงน

“ที่ป้ายอมีหมอรักษาคนนั้นหรือ” เขาเสียงหายไปซึ่งเชื่อมั่นว่าไร้หนทางเป็น
ไปได้ แต่นาธานกลับพยักหน้าแทนการกล่าวเอ่ย

“ลื้อเล่นนานาธาน ใครกันหมอนั้นที่ แคว้นขางการ่าปลอดหมอมมาเกือบ
สามปีแล้ว ไม่มีใครกล้ามาอยู่ที่นั่นหรอก”

“แต่เขามา เขาปรากฏกายต่อหน้าเหมือนฟ้าส่งมา ชะตาชีวิตของเขาเกิดมาเพื่อพวกเราโดยแท้ ผู้พันสิงโตจากกองทัพภูวดสถานช่วยชีวิตคนปายได้มากกว่าร้อย คุณเชื่อไหมเขาเก่งขนาดที่ทำการผ่าตัดคนใกล้ตายด้วยเครื่องมือเสียงเครื่องที่ติดตัวมาเล็กน้อยเท่านั้น ในตอนแรกปายไม่มีใครต้องการเขา แต่ตอนนี้เขาคือเพื่อนของพวกเรา ทุกคนที่ปายอจกขอปกป้องเขาตลอดกาลเช่นเดียวกัน”

อัสมาฟังคำสรรเสริญจากปากของนาธานเนิ่นนาน ในห้วงความคิดคำนึงกลับทำให้นึกถึงบางเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นไป ในวันที่...น้องสาวเกือบถูกร่างชีวิตด้วยปืนปริศนา สิคินผู้จงรักภักดีฝ่าอันตรายด้วยการเดินเท้าลัดเลาะช่องทางลัดเพื่อไปสู่น้ำดื่มหลังหนึ่งบนหุบเขาเล็กๆ ซึ่งห่างจากฐานทัพทมิฬเพียงไม่ถึงสิบกิโลเมตร และสิคินก็ได้นำชายผู้นั้นมายังร่างของเด็กน้อยที่ใกล้หมดลมหายใจทุกขณะ หลังจากนั้นอีกสามวันเด็กน้อยอายุเจ็ดขวบลืมตาขึ้นมาพบกับแสงสว่างอีกครั้ง

“พวกเรารู้จักเขา ผู้พันสิงโต” อัสมาเปรยออกมาสั้นๆ แต่กลับทำให้นาธานเกิดสนใจขึ้นมา

“ไม่นานมานี้เขาเคยมาที่นี่ ในช่วงนั้นผมออกตามหาคนที่ทำร้ายน้องสาวไปทั่วหลายหมู่บ้าน ต่อเมื่อกลับมาเขาก็จากไปแล้ว ผมคงเลื่อมใสเขามากกว่านี้ ถ้าเพียงแต่เขาไม่ได้เป็นทหารของกองทัพทมิฬ”

“ไม่สมกับที่ร่ำเรียนมาสูง คุณแยกแยะไม่ออกคิดไหนคิดไหนเพื่อนไม่ว่าเขาจะมาด้วยเหตุผลอันใดก็ตาม เขาให้ชีวิตใหม่แก่พวกเรา เราเชื่อเขา” ความเชื่อมั่นของนาธานเปล่งประกายทั้งทางสายตาและน้ำเสียง

“ในวันที่นักรุกนั้นเดินทางมาถึง เขาคงจะอยู่กับพวกคุณที่นั่นด้วย”

นาธานพยักหน้า

“วันนั้นปายอดินถล่มหนัก เพราะมีพวกนั้นเข้ามาหลบซ่อนในหมู่บ้านทำให้ชาวบ้านต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย ก็อย่างที่ผมบอก หมอเข้ามาช่วยเหลือพวกเราโดยไม่เกรงกลัวอันตรายรอบด้านที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เขาเชื่อความบริสุทธิ์ของเรา”

“พอที่เถอะนาธาน ผมเชื่อแล้วว่าเขาพิเศษขนาดไหน ไม่อย่างนั้นพ่อผมน้องสาวผมและทุกคนทั้งบายมันคงไม่หลงรักเขาเหมือนกับพวกปายอหрок ตอนนี่ผมแค่อยากรู้ว่าเขาจะยินยอมกลับมาบายมันอีกครั้งหรือเปล่า... ก็เท่านั้น” เขาแผ่วเสียงเบาลงในตอนปลาย

4

นักรบเลือดใหม่ แห่งทะเลสาบซิท

ณ ฐานบัญชาการรบ หน่วยปฏิบัติการรบพิเศษหมีฟ

พลเอกริกก็ ยืนอยู่ตรงแท่นประกาศอย่างสง่าผ่าเผย ท่ามกลางทหารซึ่งรวมพลกันทุกนายทุกตำแหน่งชั้น ตรงบริเวณสนามใหญ่ภายในฐานทัพ โดยมีทหารอีกบางส่วนอยู่เฝ้าแต่ละจุดสำหรับป้องกันเหตุการณ์ร้ายที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

เหล่าทหารยืนเรียงหน้าเป็นแถวเป็นแนวตามระเบียบ ทุกนายล้วนดูเข้มแข็งและจริงจัง แม้แสงแดดที่ทอมาอย่างไม่ปราณีในช่วงเวลาเที่ยงตรง มีอาจทำลายความแข็งแกร่งที่ก่อร่างสร้างตัวมาอย่างยาวนานได้ ทหารซึ่งเข้าร่วมฝึกรบกับกองทัพมานับสิบปีกลายเป็นกำลังสำคัญของชาติ เป็นรั้วป้องกันประเทศ ที่สมควรแก่การยกย่องและเชิดชู

แม้มีรู้ว่าวันนี้ต้องมีอันสูญเสียชีวิตเนื้อ แม้มีอันตรายประจักษ์อยู่ตรงหน้า ก็ยอมสละลมหายใจเพื่อรักษาความเป็นเอกราชของแผ่นดินไว้ ดังคำปฏิญาณตนที่ท่องดังก้องอยู่ในหัวใจซึ่งยังฉายชัดอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการรบพิเศษทั้งห้า หน่วยยี่ดุนรก หน่วยยมทูต หน่วยเทพสงคราม หน่วยอินทรียี่ด้า หน่วยสามโลก และหน่วยเทพเจ้าผู้พิทักษ์ชีวิตซึ่งเป็นการตั้งกันขึ้นสนุกปากของเหล่าทหารทั้งหลาย ที่เรียกผู้พันสิงโต หมอประจำกองฐานทัพกันในวงเสี่ยวๆ แม้แต่ผู้ถูกแต่งตั้งเองก็มีเคยรู้ฉายาดังกล่าว

พันเอกทหารทั้งห้านายและหมอหนุ่มยศทหารยืนเป็นระเบียบอยู่ด้านหน้าเหล่าทัพกว่าห้าร้อยนาย

“นักรบร่วมชาติผู้ยึดมั่นคำสัตย์ปฏิญาณทั้งหลาย สงครามภายในประเทศ

ยึดเยื้อยาวนานมาเกือบทศวรรษ ประชาชนเดือดร้อนทุกข์เข็ญ การพัฒนาชาติตกต่ำ เพราะความล้มเหลวของระบบการปราบปรามอย่างผู้มีเมตตากรุณาซึ่งใช้ไม่ได้ผลกับโจรระดับสุดยอดอีกต่อไป ในวาระนี้ ข้าพเจ้าได้รับอำนาจจากเบื้องบนให้เป็นผู้นำทัพทหารกล้า ในการที่จะปกป้องบ้านเมือง ผืนแผ่นดินและทรัพยากรทั้งหมดของชาติ ให้ดำรงคงอยู่เฉกเช่นในอดีต ดังนั้น นับแต่นั้นเป็นต้นไป ขอให้ทุกท่านปฏิบัติตามแนวทางซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้สั่งการแต่เพียงผู้เดียว โดยไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น”

คำประกาศของแม่ทัพริกกี ไฮรายน เดมอน แม่ทัพแห่งภูตสถานแสดงอำนาจดังกึกก้องไปทั่วอาณาบริเวณ เป็นดังเช่นมนต์สะกดที่สาปทหารทุกคนในทีนั้นมิให้กระดิกกระเดี้ยตัวแม้แต่น้อย

ในขณะที่พลเอกริกกีกล่าวต่อไปอย่างอีกheim

อัลเบิร์ตซึ่งยืนถัดจากเจฟแสดงท่าทางกระหึ่มยิ้มอย่างและชื่นชมผู้บังคับบัญชาอย่างออกนอกหน้า เขาพูดเบาๆสำหรับฟังกันได้ชัดทั้งห้าหัวหน้าหน่วยรบและรวมถึงผู้พันสิงโตหมอบนู่ประจำฐานทัพอีกหนึ่งคน

“ท่านนายพลริกกีช่างน่ายกย่องยิ่งนัก คงอีกไม่นาน ทุกอย่างจักได้จบสิ้นไม่เหลือแม่แต่ซาก” พูดจบเขาก็ยิ้มน้อยๆอย่างสนุกใจ

เจฟหันมาทางด้านขวามือซึ่งเป็นเพื่อนรักของเขาเองที่ยืนแสดงสีหน้าเคร่งเครียดอยู่ข้างๆ

มิวายที่อัลเบิร์ตจะต้องพูดประชดประชันศัตรูอมตะอย่างผู้พันสิงโตให้ได้เจ็บแปลบขึ้นมาในทุกคราวที่มีโอกาส

“หมอมอน ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป ควรรีบนำข่าวสารนี้ไปแจ้งให้ภพเพื่อนๆของหมอราบเสียแต่เนิ่นๆนะ เผื่อจะได้หาหนทางตอบโต้ได้ทันท่วงที่ยังไม่ล่า”

สิงโตกัดฟันกรอดขบกรามแน่น เขาพร้อมจะประจัญบานทุกวินาทีเช่นเดียวกัน ถ้าเพียงแต่เจฟไม่คอยส่งสัญญาณห้ามอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ ‘คำหยาบมันจุกแน่นเต็มคอเลยล่ะ’

อัลเบิร์ตยังไม่ยอมลดละเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเมินที่จะตอบโต้

“ว่าอย่างไร ผู้พัฒนา เมื่อใดจะประกาศเป็นผู้นำเพื่ออิสรภาพของแคว้นซางการ่าเสียทีล่ะ”

“วันประกาศอิสรภาพมาถึงก็ยอมแสดงว่าผู้พันอัลเบิร์ตคงไร้ลมหายใจ
ซะแล้ว”

สิงโตได้กลับจับปล้น ซึ่งเจฟเองก็ไม่อยากปรามเพื่อนอีกต่อไป ยิ่งได้เห็นสี
หน้าของอัลเบิร์ตที่บิดเบี้ยวเกรี้ยวโกรธกลับทำให้ความเคร่งเครียดในสภาวาการณ
นี้กลายเป็นความสนุกของทุกคนไปซะได้

“หรือไม่ คงกลายเป็นเคลยศึกอันดับสองรองจากริกกี้ รอการรับโทษจาก
ผมซึ่งเป็นผู้ไร้ความเมตตา เห็นเพื่อนมนุษย์เป็นแค่มดแค่มแมลง พร้อมจะจัดการได้
ตลอดเวลา” สิงโตพูดเรื่อยเปื่อยไปตามประสาโดยไม่หันไปมองหน้าของอัลเบิร์ตซึ่ง
กำลังโกรธจนหน้าแดงจัด

หัวหน้าหน่วยคนอื่นๆพากันยิ้มกริ่มเมื่ออัลเบิร์ตโดนตอกกลับอย่างเจ็บแสบ
เสียบ้าง เพราะตั้งแต่นายใหม่คนนั้นมาถึง ความเป็นอัลเบิร์ต แมกกินสัน ยิ่งฉาย
ชัดขึ้นจนมองเห็นได้อย่างละเอียดถึงเนื้อใน ทั้งการทำดีเอาหน้า แต่ลับหลังกลายเป็น
อีกคน เห็นแก่ผลประโยชน์ของตนเองเป็นใหญ่ และตั้งตัวเป็นคนสนิทของ
นายพลริกกีเพื่อการรูดแบ่งและกลั่นแกล้งคนที่มียศฐาต่ำกว่าตนอย่างไร้เงลา

“คุณพูดเช่นนี้ถือเป็นการประกาศสงครามเสียวนะ” เจฟกระซิบเบาๆด้วย
รอยยิ้มที่ยังไม่จางไปจากใบหน้า

“คอยดูเอาเถอะ! หากเห็นหัวคนต่างชาติดีกว่า ทุกอย่างก็จะพังทลายลง
เพราะคนต่างชาตินี้แหละ” อัลเบิร์ตเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างแค้นเคือง เพราะรู้ว่า
ทุกคนในที่นี้ต่างเข้าข้างสิงโตอยู่เงียบๆ

“ถ้าฉัน ในฐานะที่ผมเป็นไทย ขออวยพรให้ภูวสถานทุกคนรักกันอย่างแน่น
แฟ้น สามัคคีกลมเกลียวและไม่เช่นฆ่ากันเองเหมือนเช่นทุกวันนี้” สิงโตพูดขึ้นมา
อย่างมีอารมณ์โดยมีทัศนคติว่าความหมายของสิ่งที่เขาพูดออกมานั้นกระทบกับ
ความรู้สึกคนอื่น ๆ ด้วย เมื่อสำนึกตัวจึงหันไปทางเจฟและพูดเบาๆ

“ขอโทษที่เจฟ ผมลืมตัวไปหน่อย” เจฟจึงกระซิบตอบเช่นเดียวกัน

“ไม่เป็นไรหรอก คุณพูดถูกแล้ว ผมเข้าใจดี” เจฟยิ้มให้เขาอย่างเป็นมิตร
เช่นเดิม

และแล้วสงครามนอกรอบของเหล่าหัวหน้าหน่วยต้องหยุดชะงักลง เมื่อ
ผู้การริกกีมุ่งหน้ามาสู่จุดที่พวกเขาเฝ้าอยู่อย่างเป็นระเบียบ

“พวกคุณมีสิ่งใดข้องใจบ้างหรือไม่” เขาตั้งใจมายืนประจันหน้ากับสิงโต

และยื่นคำถามที่ไม่มีโอกาสปฏิเสธได้

“ไม่มีครับผม” ทุกคนตอบอย่างพร้อมเพรียงกัน แม้ว่าบางคนจะรู้สึกขงใจอยู่บ้างก็ตาม โดยเฉพาะหมอมุ่มหน้าเข้ม แม้ทัพริกก็พยักหน้ารับแทนการกล่าวตอบอย่างจริงจัง

“หลังจากนี้อีกหนึ่งชั่วโมง ขอให้หัวหน้าหน่วยรบทั้งหมดประชุมพร้อมกันที่กองบัญชาการ เพื่อร่วมกันวางแผนการรบในวันพรุ่งนี้ ....คุณจะได้เข้าร่วมประชุมด้วยก็ได้” ประโยคหลังเขาหันมาบอกสิงโต

“คงไม่ดีกว่าครับท่าน เพราะผมมีคนไข้รออยู่ที่ศูนย์พยาบาล และอีกอย่างผมเองก็ไม่ถนัดเรื่องรบสักเท่าไร เกรงว่าจะไม่มีประโยชน์ จึงขอใช้เวลาทำหน้าที่ของตนเองเสียจะดีกว่า” เขาบ่ายเบี่ยงอย่างตั้งใจ

“คนทั้งแวนแคว้นนี้ เป็นคนไข้ของคุณหมอฉนวนรูปหล่อทั้งนั้นแหละขอรับท่าน” อัลเบิร์ตพูดสอดขึ้นมาเพื่อถวายนผลงานแต่ผู้บังคับบัญชา และเพื่อเป็นการจุดประเด็นให้ริกก็เล่นงานศัตรูอันดับหนึ่งของตนอีกด้วย

“ขอโทษเกิดผู้พัน ผมกำลังสนทนากับคุณหมอ ไม่ต้องการความคิดเห็นของใครทั้งสิ้น” ริกก็ปรามอัลเบิร์ตในทันที หัวหน้าหน่วยยมทูตรู้สึกอับอายจนต้องบ่าหน้าไปทางอื่นอย่างไม่พอใจ ส่วนคนที่เหลือต่างกลั้นหัวเราะเอาไว้จนแทบไม่อยู่ ในขณะที่สิงโตยังคงนิ่งเงียบไม่แสดงอาการใดๆออกมา นอกจากการลอบสำรวจบุคคลตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง และยอมรับอยู่เงียบๆคนเดียวว่า หากไม่มีอดีตอื่นใด ชายวัยกลางคนผู้นี้ก็ยังพอมึนน้ำใจให้น่านับถืออยู่บ้าง

“ขอให้คุณทำหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากองค์กรของคุณให้ดีที่สุดแล้วกัน นอกเหนือจากนี้คือวิจารณ์ญาณ”

สิงโตหลบสายตาต่อการประสานกันกับนายพลริกก็เป็นครั้งแรก

“บางคนยังเด็กเกินไปที่จะใช้หัวใจในการสัมผัสกับบางเรื่อง มองด้วยตาเปล่าไม่อาจตัดสินได้ทุกอย่างหรอก” คำพูดโดยนัยของริกก็สร้างความฉงนให้แก่สิงโตเป็นครั้งแรกเช่นกัน เขารู้สึกได้ว่าเป็นการทิ้งท้ายบางปริศนาให้ต้องกลับไปขบคิด หรือไม่ก็เป็นเพียงแค่การกล่าวพล่อยธรรมดาของคนที่มิแต่แผนการทำลายล้างอยู่ในหัวสมอง เขาลึกซึ้งดีกับสิ่งที่เคยเป็นเมื่อหลายปีก่อน

ในสมองของสิงโตเฝ้าครุ่นคิดแต่เพียงสายตาของริกก็ซึ่งมองเขาอย่างประเมินความอ่อนเยาว์และต่ำต้อยประสบการณ์ การเข้าใจหัวอกของประเทศซึ่ง

ถูกแทรกแซงทางการเมืองโดยประเทศมหาอำนาจหรือองค์กรมนุษยธรรมระดับนานาชาติ เกิดขึ้นได้ยากแก่บุคคลซึ่งเกิดในชาติพันธุ์ที่สุขสมบูรณ์ด้วยอธิปไตยอย่างนั้นเทียวหรือ แล้วตัวเขาจะมีสิทธิ์อันใดมากำก่าย แม้เพียงการแสดงความคิดเห็นว่าควรกินอาหารเช้าหรือเข้าห้องน้ำหรือไม่ในแต่ละวัน หากในความหมายของริกก็คือสิ่งเดียวกันกับที่เขาคาดเดา

มันจริงหรือ ในเมื่อความรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว เกิดได้กับมนุษย์ทุกคนซึ่งมีเลือดเนื้อจิตใจมีความรู้สึก แม้กระทั่งนักโทษขังลิ้มที่ควรปลงสังขาร เขาโง่งงขึ้น ไหนจึงไม่อาจเข้าถึงความรู้สึกของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ การทอส่งครามมานานเกือบสิบปียังน้อยไปหรือกับการมองทะเลลูโปโป่งเกมสนุกๆของชาตานที่ส่งมาล้อเล่นมนุษย์ ซึ่งยินยอมตกเป็นเหยื่อโดยง่ายตลอดมา

สิงโตเริ่มชักรำคาญตัวเองเมื่อไม่อาจสลัดความคิดซึ่งวนเวียนอยู่แต่เรื่องราววิปโยคของคนในชาติภูวสถาน

หลังจากการประชุมพล ฐานปฏิบัติการณ์เริ่มครึกครื้นด้วยเสียงการฝึกหัดของเหล่าทหารอีกครั้ง หลายนายแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตน และบางส่วนเฝ้ารักษาการณ์อย่างเข้มแข็งในแต่ละจุด หัวหน้าหน่วยศนายพันทุกคนเตรียมตนพร้อมเพื่อเข้าประชุมวางแผนการรบครั้งต่อไปตามคำสั่งการของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจเหนือใครในที่นี้ สิงโตมุ่งหน้าไปสู่วินิจฉัยของฐานทัพ เพื่อการรักษาอาการบาดเจ็บของเหล่าทหารที่เพิ่งกลับมาจากกราดตระเวนเมื่อรุ่งสาง

“ไอ้ย! ..” คนใช้ร้องอุทานออกมาเสียงดัง จนทำให้สิงโตหลุดจากภวังค์

“ขอโทษ ผลเสดก็อย่างนี้แหละ อย่าทำเป็นใจมดไปนักเลยเพื่อน” เขาเงใจความผิดของตนไปเสียเรื่องอื่น สองมือเริ่มจัดการกับบาดแผลนั้นอย่างทะนุถนอม

“หมอออยากกลับบ้านบ้างหรือเปล่า” ทหารหาญยังอุตสำหรับชวนคุย

“ก็กลับบ้านอยู่ทุกวัน” สิงโตตอบไปแบบหัวนๆ

“ผมหมายถึงบ้านเกิด ประเทศของหมอนะครับ”

“แล้วคุณละ ได้กลับบ้านไปเยี่ยมลูกเมียมเมียบ้างหรือเปล่า” สิงโตกลับเป็นฝ่ายถามทหารนายนั้นกลับ

“ล่าสุดก็ช่วงต้นปี ช่วงเทศกาลปีใหม่ ผมโชคดีที่หลายๆคน ที่ไม่ต้องอยู่เวรในวันหยุดยาวแบบนั้น แล้วหมอฉอนละ ไกลถึงปีใหม่แล้ว จะไปฉลองที่ไหน”

“ผมคงไม่ ทุกวันของผมสำคัญเท่ากันหมด เพราะยังงี้ก็ต้องอยู่คนเดียว อยู่ดี”

“หมีไม่มีคนรักหรือ? แปลกจัง” ทหารผู้นั้นถามด้วยความประหลาดใจ เขาเพิ่งพิจารณาใบหน้าของหมีอย่างตั้งใจ

“หรือความหล่อของหมีจะไม่มีผลต่อสตรีเพศ ดูอย่างผมสิ ไม่มีอะไรดี หมีได้เลย ยังมีเมียตั้งสามคนนะ” เขาพูดด้วยความภูมิใจ คงลืมเสียสนิทว่า กำลังบาดเจ็บอยู่ สิ่งโตตัดเศษผ้าพันแผลที่ห้อยอยู่สองสามเส้นเป็นครั้งสุดท้าย

“ผมคงไม่บังอาจสู้กับคุณหรอก ขอให้คุณโชคดีได้กลับบ้านในช่วงปีใหม่ที่ใกล้จะถึงนี้ก็แล้วกัน” เขาอวยพรให้ทหารที่นอนยู่บนเตียงขนาดกะทัดรัด ก่อน จะลุกขึ้นยืน

คนป่วยรายใหม่ที่แสนจะพูดมากยื่นมือมาให้หมีหอมดมสัมผัส เขายอมรับ สิ่งนั้นแต่โดยดี

“ทหารหน่วยเหนือทุกคน คิดเสมอว่าหมีคือเพื่อนที่ดีที่สุดของพวกเขา”

สิ่งโตและทหารหาญจับมือกันแน่นขึ้น เขารู้สึกซาบซึ้งในคำพูดที่แสดง ออกอย่างบริสุทธิ์ใจของทหารชั้นล่างที่ไม่เคยรู้จักแม้แต่ชื่อ คนที่เพิ่งได้พูดคุยด้วย กันเป็นครั้งแรก แววดตาของเขานับบอกความจริงใจซึ่งยากำพูดได้เป็นอย่างดี

“ผมขอหอมรับด้วยความยินดียิ่งครับ” สิ่งโตโค้งให้เล็กน้อย ตอบรับ สัมผัสที่ไม่ตรี

ก่อนเที่ยงคืน... ณ กลางป่าลึก ระหว่างเทือกเขาสองลูกที่ประกาศความ ยิ่งใหญ่เคียงคู่กัน บนเชิงเขาซึ่งไม่สูงมากนัก ปรากฏนุรุษจำนวนไม่น้อยกว่าห้า แอบซุ่มซ่อนอยู่ตรงแนวต้นไม้มืดชิดเพื่ออำพรางตัว พวกเขาระแวดระวังแม้แต่ เสียงหายใจก็ยังแผ่วเบาที่สุด สายน้ำเล็กๆที่อยู่เบื้องล่างซึ่งไหลรินเป็นสายามา จากทะเลสาบซีท ตรงเนินหินกรวดที่กว้างขวาง มีการก่อตั้งที่พักชั่วคราวของ บุคคลจำนวนหนึ่ง ซึ่งคาดคะเนได้ว่าไม่น้อยกว่าสามสิบ ทุกอย่างที่นี่นั้นดูครบครัน ทั้งอาหารการกินและที่สำหรับหลับนอน หลายคนนั่งรอบกองไฟ มีเหล่ายาปลาบั้ง เป็นสิ่งบันเทิง อีกหลายสิบกระจัดกระจายเฝ้าเวรยามไว้โดยรอบ

“คนจากที่ไหนหรือนายน้อย มันสลัวจนมองดูไม่ออกเลยจริงๆ” ลีคินเอ่ย ถามอัสมาเพียงแผ่วเบา เขานั่งอยู่ด้านหลังของอัสมาไม่กี่ปี

“มีคุ่นหน้าอยู่เพียงไม่กี่คน และอีกมากเป็นคนแปลกหน้า บอกไม่ได้ว่า
คนหมู่บ้านไหน” อัสมาตอบทั้งที่ไม่หันกลับมามอง เขายังคงมุ่งไปที่บุคคลหนึ่ง

“มีอยู่คนหนึ่งคล้ายคล้ายกับใครสักคนที่เคยรู้จัก” อัสมานิ่งคิดอยู่ชั่วครู่

“แต่นึกไม่ออกเสียที่...เอาเถอะน่า ถึงเป็นใครมาจากไหนก็ช่าง ถ้าหากคิด
จะทำกรรไกรไม่ดีแก่บ้านเรา เป็นได้เห็นดีกัน”

“อย่าว่าวามไป คนของเราน้อย และไม่มีใครชำนาญรบสักคน และอีกอย่าง
พวกนี้ยังไม่ลงมือทำร้ายใครในซางการ่าหรือก่อเหตุวุ่นวายในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้”

“ต้องรอให้พวกมันทำมากกว่านี้ไซ้หรือไม่สิคิน” อัสมาพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่
สบอารมณ์นัก เขากวาดสายตามองทุกคนในความมืด

“พวกเราทุกคนไม่มีใครกลัวพวกนั้นหรอก เพียงแต่ไม่ใช่ตอนนี้” นูรุษร่วม
อุดมการณ์ผู้หนึ่งพูดด้วยความมีเดมา ทุกคนพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย

อัสมาหันกลับไปมองฝูงชนเบื้องล่างอย่างหัวเสีย เขายกปืนสำหรับล่าสัตว์
ที่นำติดตัวมาลงไปยังพวกนั้น ทุกคนที่อยู่แวดล้อมเขาต่างจับจ้องและเกือบหยุด
หายใจในนาที่นั้น ไม่มีใครกล้าบิรปากห้ามสักคน แม้แต่สิคิน

“ถือว่าพวกมันไซคิตก็แล้วกัน แต่อย่าให้เห็นหน้าแถบบายมัน จะไม่ปล่อย
ให้ทำใหญ่โตได้อีก ‘ไอ้พวกกรโลก’ อัสมาสบถอย่างเคืองแค้น แววดาของสิคินใน
ความมืดจ้องมองผู้นำหมู่บ้านคนใหม่ด้วยความเอ็นดู

“เราจะกลับบายมันกันเมื่อใด”

“เมื่อใดก็ได้ แต่ต้องหลังจากตามพวกโจรนั้นไปถึงกองบัญชาการของมัน
โอกาสแบบนี้มีมากเสียเมื่อไหร่สิคิน เราจะเผ่าพวกมันจนถึงฟ้าสว่างเลยทีเดียว”
อัสมายังคงมุ่งมัน

“ไม่ได้หรอก ท่านฮาบิลบอกให้ท่านนำยาสมุนไพรรักษาให้ทั้งหมดพวกกลับ
บ้านให้เร็วที่สุด คนเจ็บรอคอยพวกเราอยู่ และพวกเขาก็หวังให้ทุกคนกลับไป
พร้อมๆกัน” สิคินเสียงแข็ง

“เราหายสงสัยแล้ว ว่าทำไมพอดึงให้ท่านมาด้วยกัน” อัสมากระพืด
กระพืด

“ปล่อยให้เป็นที่ของทหารไปก่อนเถิด พวกเราชาวบ้านพยายามรักษา
ตัวและรักษาทางออกอื่นต่อไปจะดีกว่า” สิคินกล่าว

อัสมาสูดลมหายใจเพื่อผ่อนคลายความรู้สึกที่อัดอั้น

“ใครได้ชื่อว่าเป็นช่างการ่า ก็ไม่น่าไว้วางใจทั้งนั้น ทุกคนตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างไม่ยุติธรรม เราเบียดชีวิตแบบนี้เต็มทน” อัสமாகัดฟันพูดอย่างเดือดดาล

“สักวันหนึ่ง ความสงบสุขจะคืนสู่เรา เทพทั้งสามจะเมตตาพวกเรา อัสมาจงวางอาวุธและสู้กับพวกเขาด้วยความจริง” ลีคินกระซิบตอบ

“พ่อคงล้างสมองคุณจนหมดสิ้นแล้ว” อัสมาเพ่งมองลีคิน

“กลับกันเถิด เราจะกลับบ้านกันแบบเงียบเชียบที่สุด อาศัยช่วงเวลาที่ดีคืน คนที่ทำหน้าที่นำทางก็จงเตรียมการไว้ อย่าซุกซนเสียจนฟ้าสว่าง” ลีคินถือโอกาสสั่งการแทนนายน้อยของเขา ซึ่งยังคงนั่งหน้าตึงและขุ่นเคืองใจอยู่ไม่น้อย

เมื่อฟ้าสว่าง กลุ่มเลือดใหม่แห่งทะเลสาบซีทซึ่งนำโดยอัสมาแห่งบายมัน ตะวันออก ก็ได้เดินทางมาถึงจุดหมายอย่างปลอดภัย โดยมีฮาบิลและบรรดาผู้ใหญ่ในหมู่บ้านมาคอยต้อนรับตรงปากทางเข้า

“เร็วเข้าเถิดอัสมา คนเจ็บเพิ่มขึ้นมาก เมื่อวาน จาบัน ทางทิศใต้ ถูกพวกโจรร้ายคุกคาม ปล้นเสบียงไปจนหมด พวกหน่วยทัพมาเร็วสมใจ ถล่มจนแทบไม่เหลือซาก” ฮาบิลพูดอย่างร้อนใจเมื่อเจอหน้าบุตรชาย

“ต้องเป็นพวกนั้นแน่!” อัสมารีบเดินตามบิดาไปยังศูนย์พยาบาลของหมู่บ้าน โดยพวกที่ไปและกลับมาด้วยกันหอบยาสมุนไพรเดินตามมาติดๆ

“พวกมันค้ำแรมกันไกล ตรงปลายสายซีท อยู่ระหว่างสองหุบเขาโน่น” อัสมารีบชี้แจงให้รับรู้ ในขณะที่บิดายังคงเร่งฝีเท้า

เมื่อไปถึง ก็ปรากฏสภาพของคนเจ็บมากมาย เสียงร้องรำอย่างเจ็บปวดระงมไปทั่ว นานานกำลังช่วยทำแผลให้กับหญิงสาวผู้หนึ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาเห็นอัสมาและพรรคพวก

“มากันแล้วหรือ รีบเข้าเถิด ช่วยกันทำแผลให้กับคนเจ็บก่อน”

อัสมามองทุกอย่างตรงหน้าด้วยความเวทนา เขานิ่งเฉยโดยไม่ได้ลงมือช่วยเหลือใครเลยแม้แต่น้อย

“เร็วเข้าซีอัสมา อย่ามัวแต่เอือระเหย แม้ว่ายศใหญ่แค่ไหน ถึงควาต้องสละแรงงานก็ต้องทำละ” นานานพูดเชิงหยอกล้อ เพราะเห็นไบอันหน้าเคร่งเครียดของอัสมา

“เขาอยู่ที่ไหน” ประโยคสั้นๆจากอัสมา ฮาบิลและนานานมองหน้ากันอย่างฉงน

“เขาอยู่ที่ไหน” อัสมาตะโกนอีกครั้ง

“หมายถึงใคร” นาธานแสรังถาม แม้ในใจนั้นสัมผัสได้ว่าเพื่อนหมายถึงใคร

“ก็หมอยังไงเล่า!” อัสมาแฉะเสียงจนดังไปทั่ว

“สิคิน” ฮาบิลเรียกลูกน้องคนสนิท

“ไม่ต้องไปด้วยกันหรอก อยู่ช่วยที่นี่ .....หากเจ้าอยากเจอหมอก็จึงไปรอที่ทะเลสาบซีทช่วงหุบเขาตัดไม้ไกลจากกองบัญชาการของหน่วยเหนือ ระวังตัวด้วยอย่าให้ใครเห็นเป็นเด็ดขาด และอย่าทำให้หมอดูต้องเดือดร้อนเพราะพวกเรา” บิดาสั่งความลูกชาย เขาตอบว่าอัสมาและพักมือไว้ตรงนั้น พลังสวดมนต์เบาๆตามประเพณีของหมู่บ้าน อีกหลายคนในที่นั้นทำอย่างเดียวกันโดยไม่ต้องนัดหมาย

อัสรีผู้เป็นน้องสาวเดินมาหาและกอดกายพี่ชายไว้แนบแน่น

“รีบกลับมาซะจ๊ะ อัสรีจะคอยพี่กับหมอยู่ที่บ้าน”

เขานั่งลงและกอดน้องสาวตอบ

“สัญญาว่าจะรีบกลับ และจะพาหมอมามาหาอัสรีด้วย ดีไหม” อัสรียิ้มรับ

อัสมาและพรรคพวกจึงได้เริ่มเดินทางอีกครั้งอย่างเร่งด่วน ในหนนี้คือความมุ่งมั่นและสมัครใจร่วมกันของทุกคน พวกเขาพร้อมที่จะแบกความหวังของชาวบ้านไว้กับตัว และเดินทางเสี่ยงอันตรายกว่าการเข้าไปยังป่ามรณะ เขตแดนซางการ่า ...สำหรับภารรอกอยของบายมันก็ถึงคราเริ่มต้นอีกครั้งเช่นเดียวกัน

